

ละครวิทยุ, ไซบิงหารัก

ของ

ขุนลีลาศาสตร์สุนทร

เรื่อง

~~"อารมณ์รัก"~~ "รักชั่วฟ้าดินสลาย"

ละคร กุรมะโรหิต ประพันธ์ ตามบทของ พ. มาลากร

ตัวละคร

ขุนลีลาศาสตร์สุนทร

พรณี

วัลลภ กรีน

กรีน วิไล

สุกรินทร์

เจิม เฒ่าเผือก

ลัดดา สารทายน

อุ ไชยจันทร์ เรื่อง

อมฤต ศักดิ์กุลรัตน์

จิ๋ว

คำบรรยาย

ผู้บรรยาย.- สวัสดิ์ ท่านผู้ฟังทั้งหลาย

คำวันนี้ ขุนลีลาศาสตร์สุนทร แห่งบริษัทกุ่มท์ จำกัด ได้นำบั้งหารัก มาแก้ไขท่านฟังอีกครั้งหนึ่ง บั้งหารักเรื่องใหม่นี้ เป็นความลับบอกของ พ. มาลากร สุภาพสตรี แห่ง ถนนสุริยวงศ์ เรื่องของ พ. มาลากร เป็นเรื่องที่แก้ไขได้ยาก ซึ่งทำให้ความสนใจให้แก่ ขุนลีลาศาสตร์สุนทรเป็นอย่างยิ่ง คิwxขุนลีลา บอกว่า ในจำนวนเจ้าไข่หลายรายซึ่งได้วางยาแก้ มาแล้วทางวิทยุ และทางหนังสือพิมพ์ด้วย ฉะนั้น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากยากเหลือเกิน ที่ว่า ยากก็เพราะตัวบั้งหารักมีสมุฐานมาจากอารมณ์อันร้อนแรงของผู้ชายซึ่งไ้กลไ้ไปในทางวิกลจริต การ พุคกับคนที่มีอารมณ์แรงขาดสติความยิ่งคิอันจะเปรียบได้เสมือนกะทิงเปลี่ยวที่ ต้องมาดเจ็บนี้ เป็นเรื่องที่ต้องใช้กำลังความคิดมาก ขุนลีลา มีความเห็นใจทุกคนที่เกี่ยวข้องอยู่ในบั้งหารักเรื่อง นี้ และผู้ที่ควรเห็นใจมากที่สุดก็คือ พ. มาลากร เจ้าของบั้งหารักซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเหตุการณ์แวดล้อมก่อน เขามอบอย่างน่าลงสาร เกือบจะหาทางออกไม่ได้ ทุกคนไม่ได้ทำผิด แต่เหตุการณ์เป็นผู้สร้าง ความผิดขึ้น มันเป็นเรื่องของโชคกรรมที่ช่วยอะไร ไม่ได้เลย

ในการแก้บั้งหารักด้วยการแสดงออกทางละครวิทยุครั้งก่อน ๆ กุ่มท์ จันทร เรื่องและ

การ สาราณุปพันธ์ ได้เข้าเวรผลักดันสร้างบทและคำเรื่อยมาเป็นลำดับ

ในครั้งนี้ สด กุรุมะโรหิต รัช มาเข้าเวรรับเป็นผู้สร้างบทและให้ถ้อยคำต่อไป สด กุรุมะโรหิต ขอให้เรียนชี้แจงว่า บัญหาอันซับซ้อนของ พ. มาดากร ทำให้การสร้างบทพลอยทวีความลำบาก ไปด้วย ผู้สร้างหวังว่าจะได้รับอภัยจากท่านผู้ฟังถ้าหากมีสิ่งใดในคัมภีร์ที่ท่านบังเอิญไม่พอใจ.

เริ่มเรื่อง

~~อากาศหนาวจัดเมื่อคืน พระจันทร์ข้างแรมยั้งค้างฟ้าอยู่ เมื่อใกล้รุ่งทำให้ขุนลีลา ศาสตรสุนทรบังเกิดความรู้สึกว่าเหงาใจอย่างปลาด ตลอดเวลาหลายสิบปีที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ขุนลีลา ได้รับความสะเทือนใจนับไม่ถ้วนครั้ง จากเหตุการณ์ของชีวิตที่ผ่านมาโดยที่ไม่มีใครเชื่อเชื่อ ชีวิตก็คือความฝัน ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีคำมั่นสัญญาอะไรที่ชีวิตจะให้แก่เราได้ คนเราเมื่อเกิดมาแล้ว ก็ต้องผากชีวิตไว้แก่โชคกรรม โชคกรรมทำให้โลกนี้ไม่มีความยุติธรรมเลย ความพากเพียรและความซื่อตรงไม่ได้ให้รางวัลแก่นุญชั้ตัวหน้า ความพากเพียรไม่จำเป็นจะต้องทำให้คนทุกคนพบความสำเร็จ และความซื่อตรงก็ไม่จำเป็นจะต้องทำให้ได้รับความไว้วางใจ เชื่อใจ คนได้แต่ทำ แต่ความสำเร็จพระเจ้าเป็นผู้บันดาล นี่เป็นคติอันหนึ่งของชีวิต~~
~~ความดีเป็นเพียงทุนก้อนหนึ่งเท่านั้น และทุนก้อนนี้ ไม่จำเป็นจะต้องเกิดกำไร ความดีไม่ใช่ความสำเร็จ ความดีเป็นเพียงบันไดที่อาจจะนำไปสู่ความสำเร็จได้ ถ้าโชคกรรมไม่ขัดขวางเสีย อย่างไรก็ดี การทำความดีย่อมดีกว่าจะไม่ทำความดีเสียเลย เพราะอย่างน้อยก็เป็นทุนหรือเป็นบันได ซึ่งผู้ที่ทำความชั่วไม่อาจจะมีเหมือนตนได้~~

~~ขุนลีลา ศาสตรสุนทร ขึ้นแท่น มองดูพระจันทร์ข้างแรมที่เหลือน้อยอยู่ทางขอบฟ้า ลานตะวันตก แล้วก็คิดไปไกลถึง โดยปรกติท่านขุนคันทนบำรุง แต่วันนี้ เหตุการณ์ที่ต้องหวังกังวลเมื่อเย็นวานทำให้ขุนลีลา ลืมตกคั่นขึ้นมาตั้งแต่โกซัน นับจากเริ่มตั้งสำนักงานไซบิงหารัก มา ขุนลีลา ยังไม่เคยเกิดความหวังใดเหมือนครั้งนี้ ที่ต้องหวังก็เพราะเมื่อเย็นวานบังเอิญได้รับจดหมายปริศนุญชั้ฉบับหนึ่ง ลงชื่อว่า พ. มาดากร เจ้าของจดหมายเป็นผู้หนึ่งซึ่งขุนลีลา อยากจะคิดว่าเป็นคนสวย ข้อความในจดหมายบ่งแจ้งว่าผู้เขียนมีความรอนร่นกระวนกระวายเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเรื่องคอขาดบาดตายซึ่งอาจจะทำให้คนต้องเสียชีวิตไปอย่างน้อยสองคน ภายในเวลาไม่กี่วันนี้ ฉะนั้นหากหาทางแก้ไขอะไรไม่ได้ พ. มาดากร ได้นิพนธ์ขุนลีลา ที่ศาลาเกาะกลางน้ำในสวนลุมพินี เช้าวันนี้อยู่คนเดียว เพื่อขอคำหารื้อว่าจะทำอย่างไรดี การที่ขอพบท่านเขาที่บริเวณสวนลุมพินีก็เพราะต้องการความสงัดจะได้เล่าเหตุการณ์ให้ฟังได้อย่างละเอียด สุภาพสคริยูนี้ ไม่ต้องการไปที่บ้านท่านขุนเพราะเกรงจะเป็นการเอิกเกริก สอนิลลย~~

ให้เห็นว่าเป็นคนชั่วร้ายหรือมีละเมิดก็ต้องการรักษาเรื่องราวให้เป็นความลับอย่างมิดชิด ข้อความที่เล่าให้ฟังอย่างย่อ ๆ แสดงว่า ขุนลีลาจะต้องได้พบเหตุการณ์ของชีวิตที่สะเทือนใจมาก อีกเรื่องหนึ่ง - เป็นเหตุการณ์ที่แสดงว่า ความดีไม่ใช่ความสำเร็จ คนใดก็ตาม ส่วนความสำเร็จเป็นเรื่องของพระเจ้าบนสวรรค์ ชีวิตของคนก็แค่คือความฝัน ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีค่านับ สักอะไรที่ชีวิตจะให้แก่เราได้ เรื่องของ พ. มาลากร ก็คงจะเป็นเช่นนี้ - เป็นเรื่องของ ความดี ซึ่งจะต้องจบลงด้วยความพินาศและน้ำตา

ขุนลีลาศาสตร์สุนทร แต่งตัวเสร็จก่อนพระอาทิตย์โผล่พ้นยอดมะม่วง ขณะนั้น เป็น เวลาประมาณ 6 นาฬิกาครึ่ง จำเป็นต้องรีบร้อนเล็กน้อย เพราะใกล้เวลานักเก็บหมัน คว่ำไม้เท้า ได้ก็เดินออกมาจากบ้าน ไป ~~โดยไม่ได้เหลียวมาเห็นคุณนายผะอัมของซึ่งยืนมองดูอยู่ที่เฉลียงชั้นบน~~ ~~ความส่ายตาที่ไม่สู้จะปรกตินัก~~ ~~การเผลอไปหาชีวิตที่เก่าแก่มา~~ ~~ท่านขุนลีลา ยังไม่เคยได้เคยเผลอ~~ ~~อย่างที่เคยคาดหวังไว้แน่นอน~~ ~~ดูเหมือนจะเป็นเรื่องเอามือเข้าไม่ซุกในทึบมากกว่า~~ ~~ซึ่งก็คง~~ ~~ไม่มีอะไรอะไรนอกจากความอึดใจที่ใครรับใช้เพื่อนร่วมโลกผู้เดินทางมาหาความทุกข์ร้อน~~ ~~ใน~~ ~~ครั้งนี้~~ ~~เพื่อนหน้าใหม่ได้เดินทางมาหาที่บ้านเช่นเคย~~ ~~แต่กลับขอเรื่องให้ขุนลีลา เลี้ยวเวลา~~ ~~และการดื้อไปหาจนถึงสวนลุงนี้~~ ~~ตั้งแต่ครั้งนั้นยังไม่ขึ้นก็มา~~ ~~คุณนายผะอัมของที่นั่นได้เล่า~~ ~~มา~~ ~~ตลอดคืน~~ ~~แต่ท่านขุนก็ว่า เมื่อใดเป็นผู้เสียสละมาแล้วหลายคราว คราวนี้ก็ขอเสียสละคุณอีก~~ ~~ที่~~ ~~โลกนี้มีผู้เสียสละน้อย~~ ~~ท่านมหาพระคณบดี ก็ลั่นชีวิตเสียแล้วอย่างน่าอนาถใจเมื่อ ๑๐-๑๐ วันก่อน~~ ~~บทของผู้เสียสละมักจะจบลงอย่างนี้เอง~~

เมื่อข้ามสะพานไม้ซึ่งทำใหม่เข้าไปไม่ถึงตัวเกาะกลางบึงน้ำใสแห่งสวน ~~สุนทร~~ ~~ขุนลีลาศาสตร์สุนทรก็มายืนหันหน้าขึ้นเนินเดินตรงไปยังศาลาซึ่งตั้งอยู่ในดงไม้ไผ่หนา~~ ~~กวาดตามอง~~ ~~ดูอย่างคั่น ๆ~~ ~~แบบผู้ที่ละทิ้งความหนุ่มไว้เบื้องหลังนับเป็นเวลานานมี~~ ~~ทันใดนั้น ก็เห็นหญิงสาว~~ ~~คนหนึ่ง ยืนอยู่ข้างศาลาหลังนั้น~~ ~~เธอดูดีดกชะบาดีแต่งเป็นเครื่องหมายแนะนำตัวเองตามที่บอก~~ ~~ไปในจดหมาย~~ ~~ขุนลีลารู้สึกประหม่าเล็กน้อย~~ ~~นึกสงสัยกับตัวเองว่า นี่กำลังนัดพบกับคู่รักหรือใคร~~ ~~กันแน่~~ ~~ความรู้สึกเมื่อสมัยหนุ่มได้กลับมาอีก~~ ~~แต่ชีวิตของการนัดพบในท่ามกลางความวอด~~ ~~ของธรรมชาติและควมวิเวกวังเวงครั้งนี้ได้ผ่านไปแล้ว และจะไม่คืนหลังมาให้เห็นอีกเลย~~ ~~ขุนลีลาถอนใจยาวซัดที่เคี้ยวได้เข้าไป~~

เธอผู้นั้น ใส่เสื้อคอวีสีเทาแขนยาว สวมกระโปรงสีละกัว หายกแขนเสื้อ ๆ ~~พองาม~~ ~~เดินไม่ได้ ไหวเหมือนยาว~~ ~~แบบเดิมที่ขุนลีลาเคยคิดว่าควรจะเป็นเดิมของพามาจักราช~~

~~วงหน้ารูปไข่ นันดาโคกจึง อาศัยกิริยาเงยบดด้วยเขี้ยวเป็น ท่วงทีเหล่านี้ได้ช่วยให้ขุนลีลา
เกิดความรู้สึกเป็นเบื้องต้นแล้วว่า พ. มาลากร เป็นสุภาพสตรีที่สุภาพบุรุษควรระมัดระวังในความ
อันหนึ่ง~~

รูปร่างของขุนลีลา ซึ่งบอกด้วยวัยอันควรจะเคารพระมัดระวังคนที่ที่บอกว่ามีความ
คาดหมายจะพบใครสักคนหนึ่งทำให้หญิงสาวนั้นสับสนเข้ามาหา ยกมือขึ้นไหวด้วยกิริยาอันงาม
แล้วถามขึ้นด้วยสำเนียงอันสุภาพ

พ. คิฉันขอประทานโทษ ท่านขุนลีลาสาส์นสุนทรใช่ใหมะคะ

~~ขุนลีลา มองหน้าเธออยู่นั่นแล้วยิ้มละไม~~

ขุน คุณคือ คุณ พ. มาลากร ใช่ไหม

พ. คะ คิฉัน - พรหม - คิฉันเออ - ขอประทานโทษ ที่รบกวนมากเกินไป
ไปสักหน่อย -

ขุน (หัวเราะ) เปล่า - เปล่า ผมไม่ถือเป็นการรบกวน คุณทำให้ผมได้ตื่นแต่
เช้า - ได้มาorningวอร์ด - ได้เห็นสวนลุมพินีในเวลาเช้า ซึ่งตั้งแต่เกิดมา
ยังไม่เคยเห็น ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า ผมควรจะมาเดินเล่นในสวนลุมพินี
ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น ใจคอสบายบอกไม่ถูก แต่ - อ้อ - คุณอาจจะรู้สึกตรง
กันข้ามกับผมก็ได้ เราไปทางโน้นดีไหม ที่มานั่งไต่ต้นไม้ที่นั่นคงจะเงียบดี

พ. เสียงนกร้องเป็นระยะ ๆ ตลอดไป ให้ทำเสียงเป็นครั้งคราว เสียงเบา - ดัง
- ดี - ห่าง แล้วแต่จะเลือกเอา ไม่จำกัด ต้องการให้เป็นหลังฉากของการสนทนา)

พ. ดีเหมือนกันคะ บางที่ท่านขุนจะต้องพบบ้าง เสียเวลาสักครึ่งชั่วโมง

ขุน (ขณะเดินไปด้วยกัน) อ้อ เชิญคุณตามสบายเถิด ผมมีเวลาตลอดวัน

พ. (ขณะเดินไปด้วยกัน) คิฉันรู้สึกขายหน้าคะ แต่ก็ไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร
คิฉันพึ่งใครไม่ได้แม้แต่ตัวเอง

ขุน (ยังเดินอยู่) คุณพึ่งผมได้แน่ ขอให้คุณเชื่อเถิด แล้ว ก็ - คุณไม่ต้อง
ขายหน้า ขอเสียที คุณเป็นคนไข้ของผมแล้ว คนไข้ของผมไม่ได้
งั้น ไม่ใช่หรือคุณพรหมดี

พ. (เดินถึงเก้าอี้ หัวเราะในคอ) ค่ะ ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น แต่เรื่องของ
ดิฉัน - เออ -

ขุน นั่งสิคุณ - ออ อย่าเพิ่ง - อย่าเพิ่งนั่ง ผมปิดให้ (ควักผ้าเช็ดหน้ามาปิด
ท่าเสียงผ้าปิด 4-5 ครั้ง) นั่งสิ - เราจะคุยกันสักชั่วโมงหนึ่ง คุณเล่า
ให้ผมฟังให้ละเอียด โรคของคุณเท่าที่เล่าไปย่อ ๆ ในจดหมาย คู่มืออาการ
หนักเอากการอยู่

พ. ค่ะ หนักเหลือเกิน ไม่นึกว่าชีวิตของดิฉันจะเป็นไปได้ถึงเพียงนี้

ขุน ชีวิตของเรานั้นก็เหมือนความฝัน ไม่มีอะไรอะไรแน่นอนนักหรอก คุณ
อย่าไปยึดอะไร ให้มันจนเกิน ไม่นัก

พ. ดิฉันไม่อยากจะยึดหรอกค่ะ - แต่มีมันถูกยึดนี่คะ

ขุน (หัวเราะ) คุณลองเล่าไปสุลี - เล่าให้ละเอียดทีเดียว ผมจะฟัง
(ดนตรีทำเพลง)

พ. เรื่องของดิฉันเกิดขึ้นเมื่อเก่าปีมาแล้ว เป็นโรคเรื้อรัง ~~จึงแก้ไขกันยาก~~
~~ขอให้ดิฉันเริ่มเล่าตั้งแต่ต้นทีเดียว~~ ดิฉันเป็นลูกคนเดียวของคุณพ่อคุณแม่
ท่านรักดิฉันมาก และเป็นห่วงใยในตัวดิฉันจนกระทั่งดิฉันเกือบจะขยับตัวไป
ไหนไม่ได้ ในสมัยเมื่อดิฉันยังเด็กอยู่ก็ยังไม่รู้สึกอะไรมากนัก เพราะเวลา
นั้นดิฉันไม่ต้องการอิสระภาพที่จะนึกอะไรคิดถึงอะไร ท่านยิ่งรักมาก เป็นห่วง
มาก เพียงใด ดิฉันก็ยิ่งสบายมากเพียงนั้น พอดิฉันโตเป็นสาวอายุประมาณ
18-19 ปี ท่านก็เริ่มแสดงความเห็นห่วงอย่างแปลกปลาดขึ้นอีกอย่างหนึ่ง
คือห่วง ~~เรื่อง~~ เรื่องดิฉันจะไปชอบพอกับใครขึ้น ความห่วงเรื่องนี้ เป็น
ความห่วงอย่างใหม่หลวงของท่าน บางครั้งทำให้ดิฉันนึกสงสัยว่า พวกผู้ชาย
คงจะมีความเลวอย่างน่ากลัว ท่านจึงได้ห่วงดิฉันมากถึงเพียงนี้ ท่านขอร้อง
ดิฉันไม่ให้ติดต่อกับใครโดยที่ท่านไม่รู้เห็นด้วย และขอให้ดิฉันให้คำสัตย์
~~ว่าจะรักใคร่ใคร่หรือแต่งงานกับใคร โดยไม่ขอความเห็นชอบจากท่าน~~
~~เสียก่อน~~ หมายความว่าท่านจะต้องเป็นผู้บอกดิฉันทุกอย่างในเรื่องรัก ๆ
ใคร ๆ กับเรื่องแต่งงาน ถ้าท่านไม่เห็นชอบด้วยแล้ว ดิฉันจะทำอะไร
ลงไม่ไม่ได้เลย เป็นอันขาด ในขณะนั้น ดิฉันไม่รู้ ~~ว่า~~ ว่าความรักคืออะไร

และมีอำนาจเหนือชีวิตของคนเพียงไหน คิดฉันจึงรับคำและเมื่อรับแล้ว
ก็ตั้งใจอย่างมั่นคงว่าจะต้องปฏิบัติ จะคืนคำไม่ได้ คิดฉันมั่นคงต่อคำปฏิญาณ
อันนี้ เรื่อยมา

~~ครั้ง~~ต่อมาอีกปีสองปี คิดฉันได้เห็นเพื่อนฝูงเขาแต่งงานกันไป บางคน
ก็มีคนรักที่หลงรักบูชากันอย่างสุดสราทซาคใจ คิดฉันก็เริ่มคิดถึงตัวเองบ้าง
เวลานั้นเกิดมีความรู้สึกแปลก ๆ คือคิดว่าคิดฉันคงจะมีคนรักอย่างเพื่อนสัก
วันหนึ่งอย่างไม่มีปัญหา และคนรักของคิดฉันคงจะเป็นผู้ชายที่มั่งคั่ง อ่อนโยน
เป็นสุภาพบุรุษที่ทุกกระเบียดนิ้ว ซึ่งคงจะทำให้คิดฉันมีความสุขมาก เมื่อคิด
เช่นนี้ ก็เกิดความไม่สบายใจขึ้นมาทันที สมมุติว่า คุณพ่อคุณแม่ท่านไม่ชอบ
คนรักของคิดฉันขึ้นมาแล้ว คิดฉันจะทำอย่างไร มีตอ้งค้างเคิ่งอยู่เช่นนั้นหรือ
คิดฉันคิดแก้ปัญหาลองใจอยู่นานหลายวัน แต่ในที่สุดคิดฉันก็ตัดสินใจว่า คิดฉัน
จะต้องให้อิสสรภาพแก่ชีวิตจิตใจของคิดฉันบ้างตามสมควร เพราะคนเราเมื่อ
เกิดมาแล้วก็ควรจะมีอิสรภาพบ้าง การศึกษาได้สอนให้คิดฉันรู้จักค่าของ
ความอิสรภาพซึ่งเป็นยอดปรารถนาของมนุษย์ทุกคน คิดฉันคิดว่าถ้าคิดฉันได้พบ
คนรักที่ ~~ที่แท้~~ ^{แท้จริง} ของคิดฉัน คิดฉันก็จะรักเขา และจะรักเขาคนเดียวเท่า
นั้นจนตลอดชีวิต ถ้าคุณพ่อคุณแม่ท่านยังเอือมเห็นด้วย คิดฉันก็คงจะแต่งงาน
ด้วยความสุข แต่ถ้าท่านไม่เห็นด้วย คิดฉันก็จะไม่ขัดขึ้น แต่จะขอรักอยู่อย่าง
นั้น เพราะชีวิตจิตใจควรจะเป็นของคิดฉันบ้าง คิดฉันแบ่งกายกับใจออกจาก
กัน กายนั้นจะอุทิศให้แก่ท่านด้วยความกตัญญู ท่านจะเอาไปยกให้กับใคร
คิดฉันก็จะไม่ขัดแย้ง แต่ใจนั้นจะขอสงวนไว้เป็นของคิดฉัน ^{ที่} คิดฉันจะให้ท่านเสีย
หมดคนไม่ได้ และคิดฉันก็คิดว่าขอสงวนใจไว้ ~~ไว้~~ ^{ไว้} สำหรับตัวนี้ก็จะไม่เป็น
คนอกคอกุญไปได้เป็นแน่

คิดฉันก็มีชีวิตอยู่เรื่อยมาด้วยอุดมคตินี้ คิดฉันเป็นคนมีนิสัยจริงจังจริงใจ
ไป จึงมีความมั่นคงต่อการตัดสินใจทุกอย่างที่ได้ตั้งใจว่าจะทำ คิดฉันไม่เคย
คิดว่า อุดมคติอย่างที่ตั้งใจไว้ จะทำให้ชีวิตของคิดฉันมีอะไรอย่างที่เป็นอยู่
เดี๋ยวนี้

รุ่งขึ้นอีกปีหนึ่ง ผู้ชายคนหนึ่งก็ผ่านเข้ามาในชีวิตของดิฉัน เขาชื่อ
วัลลภ เป็นคนดีมีความรู้ ฐานะก็ดี หลักฐานก็มั่นคง แต่อะไรก็ไม่สำคัญ
เท่าที่นิสัยใจคอคล้ายคลึงกับดิฉันคือ เป็นคนจริงจัง ไม่เหลวไหล ไม่คินค่า
รักษาคำมั่นสัญญาอย่างมั่นคงเสมอ นิสัยซื่อตรงและมั่นคงนี้ทำให้ดิฉันคิดว่า
ดิฉันคงจะมีความสุขถ้าเรารักกันและแต่งงานกัน เพราะเขาคงจะไม่เลอะเทอะ
เหลวไหลอย่างผู้ชายเป็นอันมาก.

วัลลภมีข้อเสียอยู่ข้อเดียวเท่านั้น ~~ในสายตาของดิฉันและของทุกคน~~
คือเขาเป็นคนเจ้าอารมณ์ มีความคิดรุนแรง จนเกือบจะเป็นคนมูทะลุไป ~~ควร~~
~~เป็นคนมีอารมณ์แรงมากทำให้ดิฉันเคยนึกสะอึกใจในบางครั้งว่า อาจเป็นอุปสรรค~~
~~ของความสุภาพได้~~ คุณพ่อคุณแม่แสดงความรังเกียจเรื่องอารมณ์ของวัลลภมาก
ท่านบอกว่า คนที่มีอารมณ์เช่นนี้ เป็นคนที่จะไม่ได้ให้ความสุขแก่ครอบครัว
ท่านไม่เห็นด้วยว่าดิฉันจะรักเขา

แต่ดิฉันรักเขา ดิฉันล้มดวงตาชื่อ ๆ ของเขาไม่ได้ เขาเป็นผู้ชาย
คนแรกที่ดิฉันรัก และเป็นคนสุดท้ายด้วย ดิฉันได้ตัดสินใจแล้ว และมีความ
มั่นคงอยู่แม้จนกระทั่งบัดนี้

ดิฉันบอกวัลลภว่า ดิฉันจะรักเขาเสมอ จะรักจนวันตาย จะไม่ขอเปลี่ยนแปลง
ความรู้สึกอันนี้เลย แต่ที่ดิฉันจะให้เขาได้อย่างแน่นอนก็คือหัวใจที่ซื่อสัตย์ของ
ดิฉัน สำหรับร่างกายนั้นต้องแล้วแต่คุณพ่อคุณแม่ทั้งสอง ถ้าท่านไม่อนุญาตก็ขอ
ให้เขาอย่าคิดหวังเลย วัลลภเองหมั่นอดใจอย่างไม่เข้าใจ แต่เขาก็ไม่ทุกข์
ร้อนอะไรหรอก เพราะเขาคงคิดว่าเมื่อดิฉันรักเขาแน่นอนแล้วก็คงไม่มีอุปสรรค
อะไร เขาเป็นคนมีหลักฐานดี มีตระกูลดี และไม่ใช้คนเลอะเทอะเหลวไหล
~~คุณพ่อคุณแม่ของดิฉันคงจะไม่ขัดข้อง~~

วัลลภสอบปริญญาตรีสำเร็จเมื่อ พ.ศ. 2481 ผู้ใหม่ของเขาเห็นเขาเป็น
คนเรียนดีจึงจัดการจะให้ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ เขายอมตกลง แต่เป็นห่วง
ดิฉันมาก เขาสังหรณ์ใจว่าเราจะไม่ได้อยู่ด้วยกัน เขายกดิฉันว่า เขาเชื่อ
ใจดิฉัน แต่เขาไม่เชื่อโชคกรรม ความรักของเขามิใช่รักดิฉันกับวิชา
แต่ความรักมิใช่จำเป็นจะต้องจบลงที่ความสำเร็จผล ระหว่างที่เขาไปเรียน
เมืองนอก ดิฉันอาจหลุดมือเขาไปก็ได้ เพราะเขารู้ว่าถ้าคุณพ่อคุณแม่ของดิฉัน

บั้งเอ๊ยไปตกลงกับใครเข้า คิฉันก็งจะซักขึ้นไม่ได้ เขารู้ว่าคิฉันได้ให้
~~ลิตซ์ไปปฏิบัติต่อท่านไว้ และคิฉันคงจะไม่กล้าเสียค่าปฏิญาณอันนี้~~

วัลลภก็คลี่คลายใจให้ผู้ใหญ่มาชอหมั่นคิฉัน เพื่อจะได้ป้องกันไม่ให้คิฉันตก
 ไปเป็นของคนอื่น คิฉันไม่ซักซึ้ง เพราะเชื่อว่าเขารักคิฉันจริง ถ้าคิดอย่าง
 ระวางตัวหรือไม่เชื่อถือนั่นแล้ว คิฉันก็ไม่น่าจะยอม เพราะการหมั้นกันเป็นการ
 ผูกมัดฝ่ายหนึ่งมาก ถ้าเขาเกิดไปรักใคร่ใหม่ขึ้นในต่างประเทศ และการหมั้น
 หมดแล้วไป คิฉันก็จะเสียหายมากเหลือเกิน แต่คิฉันเชื่อเขา
 วัลลภคงจะไม่เหลวไหลถึงปานนั้น คิฉันยกตกลงให้เขาส่งผู้ใหญ่มาชอ แต่
 ท่านขุนคะ - ข้างเป็นกรรมเหลือเกินคะ - คุณพ่อคุณแม่ท่านไม่ยอม ท่าน
 ไม่ชอบวัลลภ ท่านเกลียดที่เขาเป็นคนเจ้าอารมณ์

วัลลภเสียใจอย่างที่สุด ทำท่าจะไม่ยอมไปนอก เพราะเขาหวังคิฉ
 จนเกินที่จะจากไปได้ คิฉันปลอบใจเขา แต่เขาก็กังลังเลอยู่ แต่ในที่สุด
 เขาก็นำผู้ใหญ่มาชอไม่ได้ จึงตัดสินใจว่าจะไป ก่อนจะไป ๑-๒ วัน
 เราแอบมาพบกันเงียบ ๆ ที่นี้ - ที่ศาลาสวนลุมพินีแหละคะ - ขณะนั้นเป็น
 เวลาเช้ามาก ตะวันยังขึ้นไม่พ้นยอดไม้กำลังพลอดคน เรานั่งพูดถึงชีวิต
 ของเรายู้งราวชั่วโมงกว่า.

- คนตรีทำเพลงเบา ๆ นิดหนึ่ง -

- พ. ขอให้พี่เชื่อใจเถิด พรรณจะคอยพี่เสมอ เชื่อเถิดคะ อย่าวิตกให้มากไปเลย
 วัลลภ พี่เชื่อเธอ แต่พี่ไม่เชื่อโชครกรรม พี่สังหรณ์ใจชอบกล บอกไม่ถูกหรอก
 พ. พี่คิดมากไปเองนี่คะ
 ว. เปล่า พี่คิดอย่างมีเหตุผล คุณพ่อคุณแม่เธอท่านไม่ชอบพี่ ถ้าวันหนึ่งเกิดมีคน
 ที่ท่านชอบขึ้นมา แล้วท่านจับตัวเธอแต่งงาน เธอจะว่าอย่างไร
 พ. เห็นจะไม่มีหรอกคะ เรื่องนั้น พรรณไม่ใช่คนสะส่ายอะไร ไม่ได้ไปไหนมาไหน
 เก็บตัวอยู่กับบ้าน ใครเขาจะมาขอ
 ว. (หัวเราะ) ผู้หญิงอย่างเธอนี้แหละผู้ชายเขาชอบ เธอว่าเธอไม่สวยยังงั้นหรือ
 - (หัวเราะ) - พรรณ ฉันไม่ได้พูดเพราะความหลงใหลใฝ่ฝันดอก เธอสวย
 งามไปเสียทุกอย่างแม้จนกระทั่งความคิดและคำพูด คนที่ได้เธอไปจะต้องเป็น

- คนที่โชคดีที่สุด แต่ใครเล่าจะเป็นคนโชคดีที่สุด คงจะไม่ใช่วัฒนของเธอก็ได้
- พ. พี่ไปนอก ไปเห็นโลกให้กว้างขวาง ทำให้ใจให้เย็นไว้ แล้วพี่ก็จะได้เป็นคนโชคดีที่สุด
- ว. พี่ไม่ทราบวาทาไม คุณพ่อคุณแม่ของท่านจึงไม่ชอบพี่นัก
- พ. (อึ้งครู่หนึ่ง) ไม่ใช่ไม่ชอบค่ะ ท่านเพียงแต่มีความเห็นว่าพี่มีอารมณ์แรงไปสักหน่อย
- ว. โห้ คนอย่างพี่เป็นคนซื่อ ปากกับใจตรงกัน นึกอย่างไรพูดอย่างนั้น เกือบความไม่ถูกต้อง แล้วก็ - พี่ใจเร็ว - ใจร้อน - เกือบความเฉื่อยชา - พี่พูดเร็วทำเร็วเพราะพี่คิดเร็ว บางทีข้อนี้แหละที่ทำให้พี่กลายเป็นคนอารมณ์แรงไป โห้ - พรรณ ทาไมท่านจึงไม่มองดูความซื่อสัตย์ความมั่นคงของพี่บ้าง.
- พ. เปล่าค่ะ ไม่ใช่ว่าท่านไม่มอง ท่านเป็นแต่คิดว่าพี่จะดีอย่างไม่มีอะไรดี ถ้าพี่เป็นคนอารมณ์เย็นอีกสักนิด พรรณคิดว่าไปนอกคราวนี้ พี่คงจะเห็นชีวิตมากขึ้น และคงจะใจเย็นมากขึ้น เมื่อพี่กลับมา ท่านคงจะเข้าใจพี่ดีขึ้นอีก แล้วก็คงไม่มีปัญหาอะไรอีก.
- ว. พี่สังหรณ์ใจชอบกล พี่ไม่อยากจะเชื่อว่าอะไร ๆ จะง่ายถึงปานนั้น ถ้าสมมุติว่าระหว่างพี่ยังไม่กลับ บังเอิญมีนายอะไรคนหนึ่งมาขอแล้วท่านก็ตกลงไป พี่ก็คงออกแตกต่ายอยู่คนเดียว
- พ. เป็นไปไม่ได้ดอกค่ะ จะมีใครมาขอ
- ว. ก็ถ้ามีเลา เธอจะว่าอย่างไร?
- พ. (อึ้ง) พรรณก็จะพยายาม - เอ - พยายามชี้แจงกับท่าน
- ว. พี่ว่าเธอไม่กล้าพยายาม - ไม่กล้าแน่นอน ๆ
- พ. ท่านก็ควรจะถามพรรณก่อนนี่คะ
- ว. แน่ะ ท่านควรจะถาม แล้วเธอจะตอบท่านอย่างไร ไม่ยอมยั้งงั้นหรือ?
- พ. พรรณก็จะเบี่ยงบ่าย เหตุผลหาไม่ยากหรอกค่ะ

ว. (หัวเราะอย่างไม่เชื่อ) พี่รู้ใจเธอ เธอเป็นคนถือความกตัญญูเป็นที่ตั้ง เธอปฏิเสธกับท่านไว้ว่าเธอจะไม่ขัดขึ้น ถ้าท่านรักเธอเข้าจริง ๆ เธอก็ต้องยอม.

พ. พี่อยากชวนคิดล่วงหน้าให้ไกลมากนัก ไม่มีหรอกค่ะ เหตุการณ์อย่างนั้น

ว. พี่ว่ามี - อารจะมี - แล้วพี่ก็ - เอ - พี่ก็ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่ไปอย่างไรได้.

พ. พี่ละ ใจเธอนะอย่างนี้แหละ ต้องคิดในแง่ดีไว้บ้างซิคะ ไม่อย่างนั้นเราก็เป็นคนเจ้าทุกข์ตลอดชาติ

ว. (หัวเราะในคอ) พี่รักเธอจนเกินที่จะไม่ห่วงและหมั่นห่วงเธอ แต่นี่นะ - พรหม - พี่อยากจะให้เธอทราบว่าพี่ได้ตั้งใจไว้อย่างมั่นคงอย่างหนึ่ง พี่จะบอกให้เธอทราบเสียเดี๋ยวนี้ ก่อนที่เราจะจากกันไปคนละทวีป

พ. (นั่งมองหน้าอย่างสงสัย) ตั้งใจอะไรคะ?

ว. พี่ตั้งใจว่า ในชาตินี้ ถ้าเธอและพี่ยังไม่มีใครตายไปเสียก่อน พี่จะต้องแต่งงานกับเธอให้จงได้

พ. (นั่งฮัน ห้วนใจที่เห็นแววตาอันเกรี้ยวกราดของเขา)

ว. พี่จะต้องเป็นของเธอ และเธอจะต้องเป็นของพี่ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น - ไม่ว่าเธอจะไปอยู่ที่ไหน - ไม่ว่าเธอจะเป็นอะไรไป - ไม่ว่าเธอจะตกไปเป็นของใคร ความตายอย่างเดี๋ยวเท่านั้นที่จะทำให้พี่ไม่สามารถจะแต่งงานกับเธอได้ ถ้าเธอตายก่อนพี่จะตามเธอไป ถ้าพี่ตายก่อนพี่ก็จะไปรอเธออยู่ก่อน ถ้าเราแต่งงานกันในโลกนี้ไม่ได้ เราก็จะรอไปแต่งงานในโลกหน้า

พ. (ถอนใจ) พี่อยากคิดว่าความโหมกนักซิคะ ขอให้เราเชื่อความดี เราเป็นคนดี เราทำความดี โชคคงจะไม่ร้ายจนเกินไปนัก

ว. (หัวเราะ) หัวดี - ความดี - (หัวเราะ) - เธอเชื่อหรือว่าคนที่หัวดีจะมีรางวัล พี่ยังหนุ่มก็จริง แต่พี่ก็เห็นมานาน - หัวดีได้ดี - (หัวเราะอย่างเย้ยหยัน) เธออย่าเชื่อความดีโหมกนักเลย ในโลกนี้คนเราทำได้แต่ทำแต่ความสำเร็จเป็นของพระเจ้าองค์เดียว มันไม่ใช่โลกที่มีความยุติธรรมนักออกพรรณา พี่ไม่เชื่ออะไรเสียเลย

พ. แต่พี่เชื่อพรหมได้เสมอ พรหมสัญญาว่าจะชื้อตรงต่อพี่ และจะไม่ยอมเปลี่ยนใจไปรักใคร่อีก พรหมมีใจเดียว และใจเดียวนี้ พรหม มอบให้แก่พี่คนเดียว

ว. เท่านั้น ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น พรหมจะไม่ยอมเปลี่ยนใจเป็นอันขาด
 ที่เชื่อว่าเธอไม่เปลี่ยน แต่จะมีประโยชน์อะไร ถ้าเธอเอาตัวไปมอบ
 ให้แก่คนอื่น

พ. ไม่มีหรอกค่ะ เรื่องนั้น อย่าคิดมากไปเลยค่ะ วัลลภ

ว. จะอย่าไปรักก็ตามเถิด จำไว้เสมอนะพรหม จำไว้ว่าถ้าเรายังมีชีวิตรอยู่
 ในโลกนี้ ที่จะต้องแต่งงานกับเธอให้จงได้

พ. แล้ว เราก็จากกัน - วัลลภกับคิณ จากกันอย่างด้วยความเป็นทุกข์
 เขาเป็นทุกข์ที่หึงคิณไม่สำเร็จ กลัวคิณจะหลุดมือไป ส่วนคิณเป็นทุกข์
 เกรงเขาจะเสียกำลังใจระหว่างที่เรียนอยู่ต่างประเทศ แต่อย่างไรก็ดี เรา
 จากกันด้วยความเข้าใจกัน คิณเชื่อว่าเขาจะต้องรักคิณอยู่เสมอ ส่วน
 เขาก็เชื่อว่าคิณจะไม่เปลี่ยนใจเป็นอื่น คิณเป็นคนจริงจังเหมือนเขาใน
 เรื่องความสัตย์ คิณจะไม่รักใคร่อีกไม่ได้แล้วตลอดชีวิตนี้ แม้ในขณะนี้
 คิณก็ยังรักเขาอยู่ รักเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย วัลลภไป
 มือคิณ เมื่อเรือจะออก หน้าตาเขาซบเซาเขายังคิดถึงคิณอยู่จนเดี๋ยวนี้ เขา
 กระซิบว่าให้คิณรอเขาให้ได้ เขาจะกลับมาในสัปดาห์

เวลาผ่านไปอีก - คิณไม่เคยคิดว่าชีวิตจะกลายเป็นของยาก ~~ต้อง~~
~~ร้อนรมทุรพบทุรกายอย่างนี้~~ ท่านขุนคะ - มันเป็นเรื่องของโชคกรรมอย่าง
 วัลลภว่า คิณไม่เคยคิดว่าในชีวิตของคิณจะมีผู้ชายผานเข้ามาอีกคนหนึ่ง
 คือ กรีน

กรีนเป็นคนเรียบร้อย ใจดี รื่นเริง ชอบดนตรี มีนิสัยซื่อตรง
 เหมือนวัลลภ แต่ไม่มีอารมณ์รุนแรง กรีนเป็นญาติห่าง ๆ ทางคุณย่า คุณพ่อ
 คุณแม่รู้จักดีและออกจะชอบเสียด้วย เขาเพิ่งมาสนิทกับคิณหลังจากวัลลภได้
 ไปนอกแล้ว เขาย้ายมาจากต่างจังหวัด เพื่อเข้าประจำในกระทรวงแห่ง
 หนึ่ง เขาเป็นคนมีความรู้ความสามารถ เป็นที่รักใคร่ของผู้บังคับบัญชา มี
 ขาวว่า กระทรวงจะส่งเขาไปดูงานที่ต่างประเทศและอาจเรียนต่อถ้ามีโอกาส
 กรีนเป็นคนดีพร้อม เสียอย่างเดียวกับที่ชอบเก็บความรู้สึกไว้ในใจ ไม่เปิดเผย

เหมือนวัลลภ การเก็บความรู้สึกนี้แหละทำให้ดิฉันต้องเสียท่าเขาในวันหนึ่ง
ดิฉันไม่เคยคิดว่า กรีนจะใช้อุบายแบบเนียนอย่างนั้น ~~กว่าจะรู้สึกตัวก็พูดไม่~~
~~ออกเสียแล้ว~~

กรีนหลงรักดิฉันทันทีที่เราได้รู้จักกัน ~~การเป็นญาติห่าง ๆ ทำให้เขา~~
~~คลุกคลีอยู่กับบ้านของดิฉันอย่างสนิทสนม~~ เราเคยไปเที่ยวด้วยกัน ~~เพราะ~~
~~รู้สึกว่าเป็นญาติกันมากกว่าเพื่อน~~ ดิฉันไม่สงสัยอะไร ~~แต่เคยคิดหัว~~ ๆ
~~ว่าเขาอาจจะรักดิฉันได้~~ เพราะเขาเป็นโสดและมีความนิยมชมชอบใน
ตัวดิฉันมาก

กรีนชอบดนตรี เขามีเสียงที่ ร้องเพลงได้เพราะมาก ดิฉันชอบ
ฟังเขาร้องเพลง และเขาก็ชอบร้องเพลงให้ดิฉันฟัง

วันหนึ่ง เราไปเที่ยวกันที่ชลบุรี แล้วเลย ~~ไป~~ ไปอ่างศิลาพักอยู่กับ
บ้านญาติที่นั่นวันหนึ่ง เป็นวันนั้น กรีนชวนดิฉันออกไปเดินเล่นที่ชายหาด
ตามโซ่หิน เราเลือกได้ก่อนหินไค้ดมะพร้าว ก็ชวนกันนั่งลงดูเรือ
จับปลาที่แล่นแข่งกันมาเป็นหัวแถว อากาศกำลังสบาย ลมแรงสักหน่อย
คลื่นซัดอยู่ผาดผวน.

(ท่าเสียงคลื่นและเสียงลม)

กรีน : ผมอยากจะนั่งอยู่ที่นั่นตลอดชีวิต สมายเหลือเกิน เสียหายที่เราใช้เวลา
เพียงวันเดียว

พ. (หัวเราะ) ถ้าคุณนั่งอยู่ตลอดชีวิตคุณจะเป็น ให้ดิฉันซัดคอสักหน่อย

กรีน : ถ้ามีคุณนั่งอยู่ด้วยผมไม่เบื่อ

พ. : ดิฉันไม่มานั่งอยู่หรอกนะ จนตลอดชีวิต

กรีน : อ้าว ถ้างั้นผมก็เบื่ออย่างคุณว่า เออ นี่แน่ะ พรรณี คุณเคยคิดบ้างไหม
ว่าคนอย่างผมควรจะมีความสุขบ้าง

พ. : ทำไมคะ?

กรีน : ผมไม่มีความสุขเลย คุณเหมือนอยู่ตัวคนเดียวในโลก

พ. : คุณมีบ้าน มีคุณพ่อคุณแม่ มีพี่ มีน้อง แล้วคุณก็มีไวโอลิน มีเสียงทอง ไครฟิง
แล้วชื่นใจ อย่างนี้คุณยังไม่พอใจอีกหรือคะ?

กรีน : ผมเกือบจะมีแล้วทุกอย่าง ซาดอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คุณต้องการจะทราบ

ใหม่ว่าอะไร?

พ.

(อึ้ง) อะไรเล่าคะ?

กรีน

เพื่อน

พ.

เอ๊ะ ก็คุณมีอยู่เกรียวกราว เปิดหมวกก็ไม่ได้หยุดมือไม่ว่าจะไปไหน แล้ว
คุณยังว่าไม่มีเพื่อนอีกหรือ?

กรีน

ผมมีอยู่เต็มเมืองไทย นับแต่ศาลาตลาดจนถึงรัฐมนตรี แต่ผมไม่เคยพอใจ
สักคน

พ.

คุณปราโมทย์ นักเรียนอังกฤษก็ไม่เลว คุณก็ชอบอยู่ มุสลิมก็สวยและดีพร้อม
คุณก็เคยพูดถึงอยู่ คิดฉันเห็นว่าคุณมีเพื่อนดี ๆ มากทีเดียว

กรีน

คุณพูดถึงมุสลิมหรือ คุณเหมือนจะแกล้งพูดให้ผมไม่สบายใจ

พ.

อ้าว ทำไมล่ะคะ?

กรีน

คุณคิดหรือว่า - เออ - ผมชอบมุสลิม

พ.

โธ่ แกล้งก็ปานนั้น ดีก็ปานนั้น แล้วทำไมเล่าคุณจึงไม่คิดจะชอบแก่บ้าง

กรีน

ผมชอบแก่อย่างเพื่อนธรรมดาเท่านั้นเอง

พ.

อ้าว ก็คิดฉันไม่ได้หมายความว่าอะไรมากกว่านี้นี่คะ

กรีน

พรวดี คุณช่วยให้ผมพูดอะไรสักประโยคได้ไหม?

พ.

จะพูดอะไรคะ (หัวเราะ) สุรองเพลงไม่ได้ดอกคะ คิดฉันจะช่วยให้คุณร้อง
เพลงสักสองสามเพลง

กรีน

คุณชอบฟังผมร้องเพลงเท่านั้นหรือ? ทำไมไม่ชอบฟังผมพูดบ้าง

พ.

คุณร้องเพลงเพราะกว่าพูด ร้องให้คิดฟังสักเพลงเถอะคะ

กรีน

เมื่อร้องเสร็จแล้วคุณจะให้อะไรผม?

พ.

รางวัลหรือคะ ไม่มีดอกคะ นอกจากจะทรมานให้

กรีน

ผมไม่ต้องการรางวัล ต้องการเพียงโอกาสที่จะพูดอะไรสักประโยคเดียวเท่านั้น

พ.

คิดฉันกำลังรอฟังเพลงอยู่แล้วคะ

กรีน

(หัวเราะ) ในที่สุดผมก็ต้องถามใจคุณตามเคย ผมจะเลือกเพลงที่คุณเคยชอบ
เอ้า นั่งให้สบาย ฟังกับคนมะพร้าวก็ได้ นั่น - ยังงั้น - แล้วหลับตา -
วางายดีจัง - เอ้า เตรียมตัวทั้งนะ แล้วฝันตามผมไปด้วย เอาละ - ละคร
เปิดมาน - ไม่ต้องกระดิกก็ได้

(กรีนเริ่มร้องเพลง คนทรีคดอ)

- พ. (พูดเมื่อจบเพลง) จบแล้วหรือคะ คิฉันจะทบมือให้ (ทบมือ)
- กรีน รางวัลของผมเล่า
- พ. เอ๊ะ คิฉันทบมือให้แล้วนี่
- กรีน ไม่เอา ผมต้องการพูดสักประโยคหนึ่ง
- พ. (อึ้ง) พูดอะไรคะ
- กรีน พรรณี คุณเข้าใจผมดีแล้ววาระพูดอะไร อย่าให้ผมพูดเลย ผมขอแค่เพียง
ว่าให้ผมได้มีโอกาสบ้าง
- พ. คิฉันเข้าใจคุณดีค่ะ (น้ำเสียงจริงจัง) แต่ว่า --
- กรีน อย่าแค่ว่า โปรดอย่าให้มันแค่ว่ากับผมเลย ผมมีความเลวตรงไหน ได้โปรดบอก
ผมจะพยายามทำให้ดีขึ้น ถ้าผมไม่มีความเลวเลยก็โปรดให้โอกาสผมบ้าง
- พ. คุณดีทุกอย่างค่ะ แต่ว่าคิฉัน --
- กรีน โห -- อย่าแค่ว่า
- พ. คือว่า -- คิฉัน -- ~~เออ~~ ต้องการเวลามาก
- กรีน ผมรู้ ผมรู้หมดแล้ว ขอโทษ คุณพรรณี อย่าโกรธผม ถ้าผมจะทลายใจคุณให้
ถูกสักอย่างหนึ่ง
- พ. (นั่งมองหน้า)
- กรีน ผมรู้ว่าผมมาสาย แต่ผมเป็นลูกผู้ชาย เราจำเป็นต้องแข่งขันกัน
ผมไม่เรียกกรองอะไรจากคุณเลย ขอแค่เพียงโอกาสเท่านั้น ถ้าผมวิ่งช้า
ไม่ทันเขา ผมก็ยอมแพ้ และจะไม่มาแข่งขันอีกเลย
- พ. (อึ้ง) คุณมีโอกาสนะคะ แต่คิฉันไม่อยากให้คุณเอาความมาสู้ ผู้หญิงมักกับ
สิ่งที่ -- เอ้อ -- เป็นไปไม่ได้
- กรีน เป็นไปไม่ได้
- พ. ค่ะ เป็นไปไม่ได้
- กรีน ~~#~~ เพราะเหตุใด จึงเป็นไปไม่ได้
- พ. (อึ้ง) เพราะว่าคุณคิฉันได้ตกลงใจเสียแล้ว

พ.

ดิฉันพูดอย่างตรงไปตรงมาค่ะ ท่านขุนคะ ดิฉันไม่อยากให้เขาเสียเวลา
เพราะดิฉัน แกรีนหน้าสดไปทันที ความร่าเริงหายไปหมด เขารู้เรื่อง
ดิฉันกับวัลลภดี แต่เขาไม่คิดว่าดิฉันจะเคียดชังถึงเพียงนั้น เขาเงยหน้าไปครู่
หนึ่งแล้วก็พึมพำ บอกว่า ~~เขาจะคอยต่อไปจนถึงที่สุด~~ เขายังไม่เปลี่ยน
ใจนอกจากวันสุดท้ายจะมาถึงแล้ว คือวันที่ดิฉันแต่งงานกับวัลลภ

~~กรีน ไม่พยายามพูดอะไรกับดิฉันอีก~~ เรากลับกรุงเทพฯ ~~กรีน~~ ยังคง
มาเยี่ยมเยียนดิฉันตามปรกติ ~~แต่~~ เขาเอาใจใส่กับคุณพ่อคุณแม่ของดิฉันมาก
ขึ้น คุณพ่อชอบเล่นกลว้ยไม้ เขาก็ตั้งกลว้ยไม้มาให้ท่านจากทางเหนือทุก
เดือน คุณพ่อก็มีรากับแถมจะปรี คุณแม่ชอบเล่นตะกั่ว เขาก็มาทอดตะกั่ว
กับท่านทุกครั้งที่มาเยี่ยม เขาทำทุกอย่างที่คุณพ่อคุณแม่ท่านชอบ ซึ่งต่างกับ
วัลลภ วัลลภไม่เอาธุระเสียเลย เวลามาหาดิฉันไม่เคยมีอะไรคิดมีสมา
ธิมาก ท่านไม่เคยกระซุกกระจิกกับท่าน เพราะนิสัยเขาเป็นคนพูดน้อย ไม่
ชอบเอาธุระกับใคร ความแตกต่างกับระหว่างวัลลภกับกรีนทำให้กรีนได้
เปรียบจนกระทั่งได้กลายเป็นผู้ชนะไป ~~ดิฉันไม่สนใจกับวิธีการของกรีน~~

~~ดิฉัน~~ ไม่เฉลียวใจเลยว่าวิธีการของ ~~กรีน~~ จะทำให้ดิฉันต้องเป็นอยู่อย่างเดี๋ยวนี้
ดิฉันได้เจอวัลลภ รอดจดหมายที่เขามาทุก ๆ เมล์ รอดวันรอคืนที่เขาจะ
กลับ เขามาพิสูจน์ตัวเองต่อคุณพ่อคุณแม่ ดิฉันไม่ระแวงกรีน ไม่คิดว่าเขา
จะใช้วิธีหนึ่งซึ่งเขาไม่ควรจะใช้เลย จนกระทั่ง วันหนึ่ง ดิฉันก็สะดุ้งทั้งตัว
เมื่อคุณพ่อคุณแม่ท่านบอกแก่ดิฉันว่า กรีน เขาส่งผู้ใหม่มาขอ และท่านได้ตกลง
ไปแล้ว ~~ดิฉันตกตะลึงงัง~~ ~~ความก็พูดกับดิฉันตรง ๆ เป็นเรื่องบังคั้นว่า~~
~~ไม่คิดดิฉันเล็กก็คบกับวัลลภเสีย เพราะท่านเห็นว่าจะอยู่กันไม่ยัด ท่านเลือก~~
~~ให้ดิฉันเพราะเขาเป็นญาติมีภาระหนึ่ง~~ ดิฉันพยายามขี้แฉะและขอเวลา
คิด แต่ท่านก็ว่าได้ตกลงไปแล้วจะกลับคำไม่ได้ ดิฉันก็ไต่แต่นี้ น้ำตาไหล
หยดลงมาไม่รู้ลึกตัว ในที่สุดดิฉันก็หลุดลอยไปจากวัลลภ ~~อย่างที~~
~~เขาเคยเป็นห่วง ห่วงหัว ห่วงโอกาส ห่วงชีวิต~~ ดิฉันเหลือแค่ตัว
~~กรีนจะได้แต่ตัวไปเท่านั้น~~ เขาไม่เข้าใจว่าดิฉันไม่มีหัวใจจะเหลือให้ให้เขา
อีกแล้ว หัวใจดิฉันเป็นของวัลลภ แต่ดิฉันช่วยอะไรไม่ได้ ดิฉันเป็นคนใจ
เดียว

คิดันบอกว่ากรีน เขาก็ได้แต่ขอโทษ แต่จะมีประโยชน์อะไร ~~เขา~~
~~ยังคงมาบ้านคิดันทุกวัน จนกระทั่งวันหนึ่ง เขา~~ มาบอกว่า กระทรวงจะส่ง
 เขาไปดูงานสองปี และจะให้ศึกษาต่ออีกสองปี เขาเป็นห่วงใยคิดันมาก
 เขารักคิดันจริง ๆ - รักมากไม่น้อยกว่าวัลลก แต่คิดันช่วยอะไรไม่ได้
 คิดันเป็นคนใจเดียว

แล้วกรีนก็ไปอเมริกา ขณะที่เรือเคลื่อนลาห่างจากท่า ปี.ไอ. ออก
 ไป คิดันเห็นหน้ากรีนชัดขาวเป็นกระดาน ทำให้สังหรณ์ใจชอบกล ~~คิดัน~~
~~กลับมาอย่างงุนงงที่สุด ชีวิตเป็นสิ่งที่เขาทำอะไรไม่ได้เลย คิดันนึกไม่~~
~~ออกว่าควรระมัดระวังกับตัวเองอย่างไร~~

กรีนไปได้ไม่กี่เดือน - ก็เกิดสงครามขึ้น ญี่ปุ่นยึด/ไทย
 เราต้องลงนามมาตราบทหว่างสงคราม ชาวคราวจากวัลลกและกรีนหายเงียบ
 ไป วัลลกรู้ว่าคิดันถูกจับตัวนั้นไปกับกรีนแล้ว เพราะคิดันไม่ได้บอกไปให้
 ทราบ คืนวันหนึ่งก่อนสงคราม เลิกประมาณ หกเดือน คิดันต้องสะดุ้งตื่น
 กลางดึก เพราะได้ยินเสียงคนมากระซิบที่หู

วัลลก

ก็/ (กระซิบ) พรรณี - พรรณี - ~~พรรณี~~ - นี่พี่ - วัลลก

พ.

ใคร - นั่นใคร? (เปิดไฟสว่างขึ้น)

วัลลก

พี่ - วัลลก - วัลลก

พ.

พี่หรือคะ - ค่าย - นี้อะไรกัน ?

วัลลก

(กระซิบ) จู - จู เจียบ - เจียบ อย่าเอะอะ - เคี้ยวพี่จะแะ

พ.

(ลุกขึ้นจากเตียง) พี่มาได้อย่างไรกันคะนี่ - นีคิดันไม่ได้ฝันไปนะคะ

วัลลก

พี่มกหาพรรณีจริง ๆ ป็นเข้ามาทางเฉลียง เราไปนั่งที่เฉลียงนอกเดอะ
 อยู่ในห้องนี้เชียรใครได้ยินเข้า พี่มีเรื่องจะเล่าให้ฟังมาก

(เดินออกไปที่เฉลียง)

วัลลก

(พูดเสียงเบา) เธอคงตกใจมาก พี่แอบเข้ามาทางเครื่องบิน พี่เป็นนาย
 รอยเอกแห่งกองทัพอออเมริกัน เป็นพวกฟรีไทย เข้ามาทำงานในแนว
 หลัง พี่กระโดดร่มที่บางปะอินเมื่อสัปดาห์ก่อน เพิ่งเด็ดดอกเข้ามาถึงกรุงเทพ
 ได้เมื่อวานนี้เอง

พ.

ค่าย - แล้วพี่จะหาอย่างไรกัน - เคี้ยวญี่ปุ่นรู้เข้ามิตายหรือคะ

วัลลภ

เรามีที่พักเรียบร้อยแล้ว เธอไม่ต้องวิตกกังวลอะไรเลย ที่ไม่ควรจะมาหา
ทำให้เธอเป็นห่วง แต่พี่ทนไม่ได้ ที่คิดถึงใจจะขาด เป็นตายอย่างไร
ก็ต้องมาพบเธอให้ได้ พรรณี - พี่รักเธอเสมอ - คิดถึงเธอเหลือเกิน
รู้ไหมพรรณี - รู้ไหมว่าพี่คิดถึงเธอ

พ.

พี่ - โห - คะ - พรรณีก็นึกถึง - คิดถึงอยู่ตลอดเวลา - พรรณไม่เคย
ลืมพี่เลย

ว.

เธอสบายดีอยู่หรือ

พ.

(อึกอัก) คะก็สบายดี

ว.

พี่เป็นห่วงเธอจะตายเสียแล้ว ทุกครั้งที่ลูกระเบิดตกใส่กรุงเทพฯ พี่ก็ต้องกิน
เหล้าให้เมา มิฉะนั้นก็ทนความเป็นห่วงไม่ได้ พี่ใจเหลือเกินที่เธอยังอยู่
เรียบร้อย พวกเราทุกคนเรียบร้อยแล้วอยู่หรือ?

พ.

คะ ไม่มีใครเป็นอันตรายเลย

ว.

พี่มีกำลังใจขึ้นอีกมาก รอพี่อีกหน่อยนะพรรณ แล้วพี่จะกลับมา ~~จะ~~ พี่จะ
มาแต่งงานกับเธอ

พ.

(อึกอัก) - พี่ - พี่วัลลภ - -

ว.

เธอเป็นห่วงพี่หรือ? (หัวเราะ) พระท่านคงคุ้มครองพี่ได้หรอก ท่านคง
ไม่ปล่อยให้พี่ตายเร็วเกินไป ที่จริง - ถ้าไม่ได้กรีน - พี่คงจะตายเสีย
แล้ว เมื่ออยู่ในพะมา

พ.

(ปลาดใจ) กรีน - พี่พูดถึงกรีนใช่ไหมคะ?

ว.

กรีน-ถูกแล้ว ~~พ~~ กรีนเป็นเพื่อนรักของพี่ ทำไม?

พ.

(อึกอัก) เออ - เปล่าคะ

ว.

กรีนกับพี่สมัครเป็นฟรีไทยออกมาทำการด้วยกันในย่านนี้ เราจะได้ร่วมมือที่
พะมา เพื่อติดต่อกับหน่วยของเราหน่วยหนึ่งที่พรมแดนยูเนี่ยน กรีนลงมาได้
ก่อน แต่รวมของพี่ไปเกี่ยวกับ ~~อะไร~~ ไม้ จวนเจียนจะเป็นเป้าให้พวก
ที่นั่นซึ่งบังเอิญผ่านมาพอดี กรีนขึ้นขึ้นไปปลด แต่ก่อนที่เขาจะลงมาถึงดิน
เขาก็ถูกยิง

พ.

ว้าย - (นิ่งสะกดใจ) - ตาย - ตายใช่ไหมคะ?

วัลลภ

เรามีที่พักเรียบร้อยแล้ว เธอไม่ต้องวิตกกังวลอะไรเลย ที่ไม่ควรจะมาหา
ทำให้เธอเป็นห่วง แต่พินไม่ได้ ที่คิดถึงใจจะขาด เป็นตายอย่างไร
ก็ต้องมาพบเธอให้ได้ พรรณี - ที่รักเธอเสมอ - คิดถึงเธอเหลือเกิน
รู้ไหมพรรณี - รู้ไหมว่าที่คิดถึงเธอ

พ.

พี่ - โห - คะ - พรรณีก็นึกถึง - คิดถึงอยู่ตลอดเวลา - พรรณไม่เคย
ลืมพี่เลย

ว.

เธอสบายดีอยู่หรือ

พ.

(อีกอัก) คะก็สบายดี

ว.

พี่เป็นห่วงเธอจะตายเสียแล้ว ทุกครั้งที่ลูกระเบิดตกใส่กรุงเทพฯ พี่ก็ต้องกิน
เหล้าให้เมา มิฉะนั้นก็ทนความเป็นห่วงไม่ได้ พี่ดีใจเหลือเกินที่เธอยังอยู่
เรียบร้อย พวกเราทุกคนเรียบร้อยแล้วอยู่หรือ?

พ.

คะ ไม่มีใครเป็นอันตรายเลย

ว.

พี่กำลังใจขึ้นอีกมาก รอพี่อีกหน่อยนะพรรณ แล้วพี่จะกลับมา ~~จะ~~ พี่จะ
มาแต่งงานกับเธอ

พ.

(อีกอัก) - พี่ - พี่วัลลภ - -

ว.

เธอเป็นห่วงพี่หรือ? (หัวเราะ) พระท่านคงคุ้มครองพี่ได้หรอก ท่านคง
ไม่ปล่อยให้พี่ตายเร็วเกินไป ที่จริง - ถ้าไม่ได้กรีน - พี่คงจะตายเสีย
แล้ว เมื่ออยู่ในพะมา

พ.

(ปลาดใจ) กรีน - พี่พูดถึงกรีนใช่ไหมคะ?

ว.

กรีน-ถูกแล้ว ~~พ~~ กรีนเป็นเพื่อนรักของพี่ ทำไม?

พ.

(อีกอัก) เออ - เปล่าคะ

ว.

กรีนกับพี่สมัครเป็นฟรีไทยออกมาทำการด้วยกันในย่านนี้ เราจะได้ร่วมมือ
พะมา เพื่อติดต่อกับหน่วยของเราหน่วยหนึ่งที่พรมแดนยูเนี่ยน กรีนลงมาได้
ก่อน แต่รวมของพี่ไปเกี่ยวกับ ~~เรื่อง~~ ไม้ จวนเจียนจะเป็นเป้าให้พวก
ที่นั่นซึ่งบังเอิญผ่านมาพอดี กรีนขึ้นขึ้นไปปลด แต่ก่อนที่เขาจะลงมาถึงดิน
เขาก็ถูกยิง

พ.

ว้าย - (นั่งสะกดใจ) - ตาย - ตายใช่ไหมคะ?

- ว. หวังว่าใจพี่คงจะไม่ร้อนขึ้นไปอีกไม่ใช่หรือ? อารมณ์พี่เป็นอย่างไรบ้าง?
ยังแรงอยู่ไหม?
- พ. คิดว่า - คงดีขึ้นมากทีเดียวค่ะ พี่เห็นชีวิตกว้างขวางขึ้น ใจก็คงจะเย็นขึ้น
- ว. พี่ใจเย็นมากทีเดียว ~~คงจะเลิกความรู้สึกที่~~ พี่จะพิสูจน์ตัวให้คุณพ่อคุณแม่เธอ
เห็น แล้วพี่จะใหญ่โตมาขอหมั้น แล้วเราจะไปไหนก็ไปไหนด้วยกันอย่าง
คู่หมั้นที่ดี - ~~พี่ต้องขอญาติ - เพราะพี่อยากอยู่ใกล้กับเธอ -~~ แล้วเราจะ
เตรียมหาบ้านที่สบายที่สุดไว้สำหรับชีวิตแต่งงาน - พี่กำลังมองหาที่ดินเล็ก ๆ
ไว้สักคันหนึ่ง - พี่เตรียมหนังสือเรื่องการคบแต่งงานมาให้เธอเลือกหลาย
เล่ม เธออาจจะหาแบบฟอร์นที่ชอบที่สุดได้จากหนังสือเหล่านี้. -
- พ. เคียวค่ะ - พี่ - พรหมอยากจะ - เออ - อยากจะ - - -
- ว. (รับพูดสวนขึ้น) ออ เธอไม่ต้องห่วงอะไรเลย พี่เตรียมโครงการไว้ทุก
อย่าง เราจะหาซื้อที่ดินตามแถวบางกะปิ อากาศดี เงียบสงบ
- พ. (สอดขึ้น) พรหมอยากจะ - เออ - คือว่า - เคียวก่อนค่ะ - พรหมคิดว่า
บางทีพี่จะเข้าใจดีขึ้น - ถ้า - เออ -
- ว. (รับพูดสวนขึ้น) ออ พี่เข้าใจดี พรหมคงเป็นห่วงว่าพี่อาจจะลำบากเรื่องทุน
รอน พี่ขอคุณพ่อท่านได้สามหมื่น เงินเบี้ยเลี้ยงระหว่างอยู่ในกองทัพบกเก็บ
หอมรอมริบไว้ได้สองสามพันเหรียญ แลกเป็นเงินไทยก็ได้หลายหมื่นบาท พี่
มีทุนเกือบแสนสำหรับชีวิตใหม่ของเรา พี่จะทำทุกอย่างให้เธอมีความสุข
เราจะหาความสุขให้กันให้เหมือนกับที่เราต้องดิ้นรนมาตั้งแต่เกิดนี่
- พี่วีรณี
- พี่วีรณ - พรหมอยากจะ - เออ - อยากจะทำให้พี่เข้าใจเสียก่อน - คือว่า
- เออ - คือว่า - -
- ว. (สอดขึ้น) คุณพ่อคุณแม่ท่านทั้งหมื่นหาอะไรอีกหรือ? (หัวเราะ) พี่ข้างเคียวห
ไม่หาย แต่ท่านยังไม่ได้เห็นพี่นี่จ๊ะ พี่เปลี่ยนไปแล้ว ใจเย็นลงมากแล้ว
- พ. ไม่ใช่ยังงั้นค่ะ ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น พรหมอยากให้พี่ได้เข้าใจเสีย
ก่อนว่า บางทีเราอาจจะ - เออ - อาจจะผิดหวังบ้าง (เสียงเคียว)
- ว. (พูดอย่างสะอึกใจ) ผิดหวัง - เอ๊ะ อะไรกันอีกเล่า พรหม?
- พ. (สอดขึ้น) พี่ - พี่ว่าพรหมเกิด - พรหมได้ทำผิดต่อพี่ไปแล้ว
- ว. (เสียงลั่นและคัง) พรหม - พรหม! เธอหมายความว่าอะไร?

- พ. (ละอื่น) พรรณ หมดลิตีที่ระแ่งงานกับที่เสียแล้ว
 ว. ว่าในะพรรณ? นีอะไรกัน เธอจะให้พี่เข้าใจว่าอย่างไร
 พ. (เสียงเครือ) พรรณหมั้นเสียแล้วคะ
 ว. (เสียงดัง) หมั้น -- (ผอนเสียงเบาอย่างอ่อนเพลีย) -- อ้อ -- หมั้น
 เสียแล้ว --

(ต่างคนต่างเงียบไปครู่หนึ่ง)

- พ. พี่วัลลภ -- ยกโทษให้พรรณเถิดนะคะ -- พรรณทนความตั้งใจของคุณพ่อคุณแม่
 ทานไม่ได้ ก็เป็นจริงอย่างที่พี่คาดไว้ พรรณสิ้นใจทานไม่ลง แต่พรรณไม่
 ได้รักเขาเลย ไม่ได้รักจริง ๆ พรรณรักพี่คนเดียวเท่านั้น
 ว. (พูดเสียงเบาอย่างอ่อนแรง) ใคร -- คุณหมั้นของเธอ?
 พ. กรีน ค่ะ
 ว. (ตกใจ) กรีน กรีนที่ไหนกัน?
 พ. กรีนที่พี่พบในอเมริกาณะแหละคะ
 ว. กรีนนะหรือ มาหมั้นเธอ กรีน -- โอ-กรีน
 (นั่งเงียบกันครู่หนึ่ง พรรณละอื่น วัลลภถอนใจโหมยาว)
 พ. เมื่อพี่ไปนอกแล้วไม่นาน กรีนก็มาที่บ้าน เขาเป็นญาติห่าง ๆ คุณพ่อคุณแม่รัก
 เขามาก ทานรับหมั้นเขาโดยไม่บอกให้พรรณรู้ตัวเลย พรรณไม่มีทางปฏิเสธ
 หมดหนทางจริง ๆ พอหมั้นแล้ว กระทั่งถึงลงเขาอเมริกา เขาไม่ได้เล่า
 อะไรให้พี่ฟังบ้างหรือคะ?
 ว. (เสียง ~~ดัง~~) เปล่า
 พ. พี่คะ -- พี่โปรดยกโทษ -- พี่โปรดเชื่อว่าพรรณไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา
 -- ไม่ได้รักเขา -- พรรณรักพี่คนเดียว
 ว. (เสียงดัง) พี่เชื่อเธอ นี่แนะพรรณ เธอจำคำพูดของพี่ได้ไหม พี่พูดไว้ว่า
 กระไรก่อนที่พี่จะจากไป
 พ. ค่ะ จำได้
 ว. (เสียงกร้าว) พี่พูดไว้ว่า ความตายเท่านั้นที่จะเป็นอุปสรรคแก่การแต่งงาน
 ของเรา ครานี้ใดที่เธอยังมีชีวิตอยู่ -- พี่ยังมีชีวิตอยู่ -- ครานี้ เราจะต้อง
 แต่งงานกันให้จบได้ พี่ไม่แคร์ว่าเธอจะเป็นอะไร เป็นของใคร อยู่ที่ไหน
 ถ้าเธอยังอยู่ในโลกนี้ เธอก็ต้องเป็นของพี่

ไปด้วยความเห็นแก่ตัวที่ไม่ต้องการให้เขาล้มศิณเลย ศิณแนะนำมุลินทร
ให้ ผู้หญิงคนนี้ ^{อาย} ทั้งรูปสมบัติและคุณสมบัติ อายุยังอยู่ในวัยยี่สิบกว่า ๆ
มุลินทร เกิดในตระกูลที่ดี มีการศึกษามาก พวกผู้ชายมาตามกันอย่าง
ลมหลาม แต่ก็ไม่มีใครได้พบความสมประสงค์สักคนเดียว แปลกนะคะ
ชีวิตของคนเรา นี้อะไรแปลก ๆ ที่เข้าใจไม่ได้เลย ดูเหมือนว่าพระเจ้า
องค์เดียวของวัดลภจะกีดกันมุลินทรไว้ให้เขา พอรู้จักกันไม่นาน มุลินทร
ก็ชอบวัดลภและความชอบนั้นได้กลายเป็นความรักอย่างรวดเร็ว คนอย่าง
วัดลภใครเลยจะไม่รัก จะหาผู้ชายที่ไหนที่เหมือนอย่างเขา พอรู้ว่ามุลินทร
รักวัดลภ ศิณก็หัวเราะไปหมด บางคืนก็นอนน้ำตาไหลซุ่มหมอน ไม่
ใช่เพราะอิสรณาหรือหึงหวงอะไรหรอกคะ แต่เพราะอะไรก็ตอบตัวเอง
ไม่ได้

ความกลัดกลุ้มต้องการจะลืมในเมื่อรู้ว่าคนหมดหวังแน่แล้ว ทำให้
วัดลภตัดสินใจแต่งงานกับมุลินทร ศิณรู้ว่าเป็นการตัดสินใจอย่างเลื่อนลอย
ไม่มีความหมาย ก่อนแต่งงานวันหนึ่ง เขามอบศิณว่า เขาไม่ได้รักมุลินทร
เลย แต่เขาคดกลางใจแต่งงานเพื่อให้เป็นไปตามความประสงค์ของศิณ
เขาขอรองให้ศิณเลิกรักเขา และให้พยายามรักกรีนแทน เขาเอ่ยขึ้น
มาประโยคหนึ่งซึ่งหนักใจฉฉมาก เขาวา เขายอมเพื่อเห็นแก่กรีน คือไป
ข้างหน้าถ้าสมมุติว่าไม่มีกรีน เขาก็จะกลับมาหาศิณอีก ศิณฟังแล้วก็สังหรณ์
ใจชอบกล

แล้ววันแต่งงานของวัดลภกับมุลินทรก็มาถึง ศิณเป็นเพื่อนเจ้าสาว
เมื่อส่งตัวเสร็จแล้วก็กลับบ้าน คืนนั้นศิณนอนไม่หลับ น้ำตาไหลเปียกหมอน
จนรุ่งสว่าง

กรีน/พี่/ เคยเขียนจดหมายมาบอกว่า เขาหายจากบาดแผลเรียบร้อยแล้ว
แล้ว และจะต้องเรียนต่ออีก ปีครึ่งก็จะกลับเมืองไทย ศิณเขียนถึงเขาสอง
คราว เขียนเพียงหน้าเดียวก็ต้องจบ เพราะความรู้สึกข้างแฉ่งแล้งเสียเหลือเกิน
อีกปีหนึ่งต่อมาวัดลภได้ลูกเป็นผู้ชาย มีการทำขวัญกันเอิกเริก -
แต่ - ท่านขุนคะ - ในขณะที่เขาร่ำเร่กันนั้นเอง ศิณก็ได้รับโทรเลขจาก
อเมริกาฉบับหนึ่ง เพื่อนของกรีนเป็นผู้ส่งมาให้ โทรเลขฉบับนั้นทำเอาศิณ
เกือบจะเป็นลม

กรีนเป็นโรค ~~โรคหัวใจ~~ ^{โรคหัวใจ} ถึงแก่กรรมเสียแล้วที่แคลิฟอร์เนีย !

ชีวิตก็คือละคร -- ชีวิตก็คือความฝัน -- ชีวิตคืออะไรอีกเล่า? ดิฉัน
ไม่เข้าใจเลย นี่มันก็ละครอีกฉากหนึ่ง -- เป็นฉากที่ร้ายกว่าที่สุด

ดิฉันลงลารกรีน ไม่ต้องการให้เขาตาย แต่ว่า -- ถ้าเขาจะ
ตาย ทำไมจึงมาตายเอาเมื่อวัลลภได้เป็นของมุจลินทรไปเสียแล้ว ทำไมถึง
ไม่ตายเสียก่อน ไร - ชีวิต ~~มันคืออะไร~~ ---- มันอะไรกัน?

วัลลภรู้เรื่องกรีนตาย เขาปราศมาหาดิฉัน แสดงความเศร้าโศก
เสียใจด้วยเป็นอันมาก เขามาเยี่ยมดิฉันบ่อยเข้า มาปลอบโยน มาแสดง
ความเห็นใจ ดิฉันไม่ได้ระแวงอะไรเลยจนกระทั่งวันหนึ่ง.....

ว. พี่รู้ว่าพี่ไม่ควรจะมาบอยเกินไป แต่พี่ทนความรู้สึกเห็นใจเธอไม่ได้ พี่ช่วย
ไม่ได้จริง ๆ พรอดี

พ. ขอบคุณนะ พี่ไม่ควรจะเสียเวลามากนัก พรอดีก็เรียบร้อยดีแล้วละคะ

ว. พี่เกลียดชีวิตมากขึ้นทุกวัน

พ. ทำไมเล่าคะ

ว. เกลียด เกลียดความไม่เป็นธรรม พี่ไม่เคยได้รับความยุติธรรมในเรื่องชีวิต
เธอจำได้ไหมพรอดี พี่เคยพบกับเธอไว้ประโยคหนึ่งก่อนที่พี่จะแต่งงานกับมุจลินทร
(อึ้ง) ช่วยกันลืมเสียดีกว่าคะพี่

ว. (เสียงแข็ง) ลืมไม่ได้ พี่ไม่ลืม พี่บอกว่าพี่จะกลับมาหาเธออีกถ้าไม่มีกรีน
เดี๋ยวนี้กรีนก็ไม่มีแล้ว พี่ทนต่อไปไม่ได้ -- ทนจากเธอไม่ได้ พี่ -- พี่ยังรัก
เธออยู่เสมอ -- รักอย่างไม่ลืม ~~พี่~~ พี่ไม่ได้แกล้ง พี่รักจริง ๆ รักอย่างหลงใหล
ไฉน มันไม่ใช่ความผิดของพี่เลยที่อดรักเธอไม่ได้

พ. พี่ -- อย่าพูดอย่างนั้น เราต้องไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก ได้โปรดเถิดคะ พี่จะ
ว. (เสียงกราว) ทำไม -- ทำไม เราจึงจะไม่พูดถึงเรื่องของเรานี้ เราไม่
ได้เป็นสมบัติของกันและกันดอกหรือ? เราไม่ได้รักกันดอกหรือ? เราไม่ได้
คอยกันดอกหรือ?

พ. พี่คะ -- อย่าลืมหน้าที่ -- อย่าลืมความรับผิดชอบ มุจลินทรคะ พี่อย่าลืมเสีย --
แล้วก็ -- ลูกชายสุดสวาทขาดใจของพี่อีกคนหนึ่ง

- ว. นั่นมันอีกเรื่องหนึ่ง มันไม่ใช่เรื่องของเรานะ พี่ไมแคร์
- พ. นี่ พี่กลับไปเป็นตัวละครคนเก่าอีกแล้วหรือ - โธ พี่วัลลภ ได้โปรดเกิด
- ว. (หัวเราะเสียงกราว) คนเก่า อะ - อะ ถูกแล้วพี่กลับไปเป็นตัวละครคนเก่าแล้ว
พี่ต้องการเธอ พี่จะไม่ยอมให้เธอหลุดมือไปอีกเป็นครั้งที่สอง พี่เกิดครั้งเดียว
เท่านั้น พรณวี เมื่อพี่ตายแล้วก็ไม่ว่าจะมาเกิดอีกไหม เพราะฉะนั้น เมื่อยัง
ไม่ตาย ก็ต้องให้ความยุติธรรมแก่ตัวเองอย่างเต็มที่ พรณวี เธอยังรักพี่อยู่ไม่ใช่
หรือ
- พ. พรณวียังรักพี่เสมอ แต่พรณวีจะแต่งงานกับพี่ไม่ได้ดอกคะ
- ว. ทำไม
- พ. ขออย่าให้เราต้องทำบาปต่อมุจลินทร และลูกชายของพี่เลย ไหน ๆ เราก็ได้ใช้
กรรมมาด้วยกันแล้วตั้งแต่ต้น ขอให้เรารองกันหน้าใจต่อไปให้หมดสิ้นเถิด เมื่อ
เราได้ใช้หนี้กรรมหมดแล้ว ต่อไปก็จะถึงเวลาที่เราจะได้มีสุขบ้าง
- ว. พี่ได้ใจมาพอแล้ว และมีนครจะหมดกันแล้ว พี่จะไม่ยอมใจต่อไปอีกเป็นอันขาด
- พ. โธ พี่วัลลภ
- ว. พี่ช่วยไม่ได้ เธอแต่งงานกับพี่นะ พรณวี รับปากพี่เสียเดี๋ยวนี้
- พ. นี่อะไรกัน พรณวีทำไม่ได้ - ทำไม่ได้จริง ๆ
- ว. ทำไม เธอไม่ได้รักพี่ดอกหรือ
- พ. ความรักกับการแต่งงานเป็นคนละเรื่องคะ พี่วัลลภ
- ว. (แสดงความรู้สึกโดยลุกขึ้นบ๊อคเก้าอี้ออกไป) นี่เธอพูดเช่นนี้หรือ พรณวี เธอจะ
ฆ่าพี่หรือ รู้ไหมว่าพี่อยู่ไม่ได้ ถ้าไม่โคเธอมาเป็นของพี่
- พ. โปรดอย่าพูดอย่างนั้น ใช้เหตุผลบ้างเถิดคะพี่ โปรดอย่าลืมน้ำที่กับความรับผิดชอบ
อย่าลืมนุจลินทรกับแอ๊ด แก่ไม่ได้ทำอะไรเลย
- ว. มุจลินทร - พี่ไมแคร์รักมุจลินทร - พี่แต่งงานกับเขาเพราะเธอขอร้อง แล้วเธอจะ
เวรความผิดมาให้พี่ได้อย่างไร
- พ. พรณวี อาจผิดที่แนะนำมุจลินทรให้พี่ แต่เดี๋ยวนั้นมันไม่ใช่เรื่องใครผิด มันเป็นเรื่อง
ของมนุษยธรรม
- ว. สิด! เธอคิดว่าพี่ไม่เป็นมนุษย์เสียแล้วหรือ พรณวี พี่ไมคิดว่าพรณวีจะใจร้าย
อย่างนี้

(เสียงเดินลงส่นออกไปด้วยความโกรธ)

(คนทรีทำเพลงค่อย ๆ)

พ.

แล้ววัลลภก็กลายเป็นวัลลภคนเก่า คุณเฉียว คุณเคียด อารมณ์แรง บางครั้งก็ตาขวางอย่างน่ากลัว เขาเพียรมาหาคุณเกือบทุกวัน และทุกครั้งก็เคี้ยวเขี้ยวให้คิณแต่งงานด้วยเขา - ซึ่งคิณไม่มีทางจะรับปากได้ คิณรักเขาเหลือเกิน แต่คิณทำร้ายมุขลินทรไม่ลง เรื่องของวัลลภรู้ไปถึงหูคุณพ่อคุณแม่ของคิณ เข่าท่านสั่งห้ามอย่างเด็ดขาด ไม่ยอมให้คิณพบเขาอีก ท่านทนไม่ได้ ถ้าคิณจะกลายเป็นคนแบ่งตัวของคนอื่น คิณไม่ยอมพบวัลลภตามคำสั่งของท่าน เขาโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงระดมเขียนจดหมายถึงคิณฉบับแล้วฉบับเล่า คิณส่งสารเขาใจจะขาด เขารักคิณจริง ๆ รักอย่างไม่ลืมหูลืม แต่คิณก็ช่วยอะไรไม่ได้ แรก ๆ คิณก็ตอบจดหมายเขา แต่ต่อมาก็ไม่ตอบ เพราะอยากจะให้เขาโกรธ และลืมคิณเสีย แต่แทนที่เขาจะลืม เขากลับคุณเฉียวยิ่งขึ้น จนกระทั่งคืนวันหนึ่ง คิณต้องตกใจตื่น เพราะมีคนมาเรียกที่ข้างหู

ว.

(กระซิบ) พรรณี - พรรณี - นีฟี่ - วัลลภ

พ.

(รีบลุกขึ้นแล้วพูดเสียงค่อย) นีอะไรกัน - นีฟี่เข้ามาทำไม - โธ่ - โปรดออกไปก่อน

ว.

ออกไปพูดกับฟี่ที่เตียงประเคี้ยว

พ.

(เสียงค่อย) ฟี่ออกไปก่อน - เฉียวพรรณจะตามไป

(เสียงเปิดประตู เงียบสักครู่)

ว.

ฟี่ต้องพบเธอให้ได้ เมื่อไม่มีวิธีอื่น ก็ต้องปิ่นขึ้นมา ฟี่จะไม่กลัวมาก แต่ขอให้เธอตอบฟี่สักหน่อย

พ.

อะไรคะ?

ว.จ

เธอจะแต่งงานกับฟี่ไหม?

พ.

โธ่ - ฟี่ - โปรดพยายามเข้าใจ - โปรดเชื่อพรรณบ้าง

ว.

ตอบว่าเฉียวว่าจะแต่งงานกับฟี่ไหม?

พ.

พรรณทำไมได้ - โธ่

ว.

ได้แล้ว ฟี่จะร้องเอ็ดขึ้นเดี๋ยวนี้

พ.

โธ่ - ออย่า - โธ่ - นีฟี่เป็นอะไรไป

ว.

ฟี่ก็เข็นฟี่ - ตอบมาว่าเธอจะแต่งงานกับฟี่หรือไม่?

พ.

ให้เวลาพรรณสักหน่อยนะคะ

ว.

ไม่ให้ ตอบฟี่เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ตอบฟี่จะตะโกน

พ. อย่า - พื - อย่า - โร - นีอะไรกัน แต่ง - ค่ะ - แต่ง แต่ขอให้เราพูดกัน
ใหม่พรุ่งนี้

ว. ไม่เอา พูดกันเดี๋ยวนี้ ดีแล้ว เธอรับปากพี่แล้ว อย่าลืม ~~พี่~~ เธอไปพบพี่ที่
เชียงใหม่ภายใน 7 วันนี้ พี่จะรออยู่ที่บ้านคุณอา เธอรู้จักดี ถ้าเธอไม่ไปภายใน
7 วัน พี่จะกลับมาเอาตัวเธอไป และพี่จะทองอะอะมากทีเดียว

พ. โร พี่วัลลภ พี่ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ นี่พี่เป็นอะไรไป

ว. ทำตามคำสั่ง พี่จะต้องกลับไปก่อน เราไปพบกันที่เชียงใหม่อย่าลืม นี่ พรณี
พี่จะบอกให้เธอทราบความจริงข้อหนึ่ง พี่จะต้องแต่งงานกับเธอให้จงได้ ถ้า
พี่ทำไมสำเร็จพี่จะไม่ขอมีชีวิตร่วมกันต่อไป แต่ก่อนพี่จะตาย พี่จะต้องให้เธอไปรอพี่
อยู่ก่อน พี่จะไม่ไปคนเดียว พี่จะหอบหิ้วเอา ~~ตัว~~ ^{ชีวิต} เธอไปด้วย แล้วเราจะไม่
มีความสุข มีชีวิตร่วมกันในโลกใหม่ เราจะไม่จากกันอีก ขอให้เชื่อเถิด พรณี
นี่คือความจริงที่จะเปลี่ยนเป็นอื่นไม่ได้

(ดนตรีทำเพลงเบา ๆ)

พ. แล้วเขาก็เป็นกลับลงไป ทำทาง ~~เหมือน~~ เหมือนคนเสียสติ คิดมันไม่เข้าใจเลยว่า
ทำไมวัลลภจึงเปลี่ยนแปลงไปมากมายอย่างนี้ เขากลายเป็นคนคือดั่ง เขียม
เกรียม ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษเหลืออยู่เลย มีแต่ความเห็นแก่ตัว จะเอาแต่
ใจของตัวเอง

นี่แหละค่ะ ท่านขุนคะ เรื่องของดิฉัน ดิฉันอดอันตันบิดมาไม่รู้จะทำทาง
แก้ไขได้อย่างไร อีก ๒ วันเท่านั้นก็จะถึงกำหนดที่ดิฉันจะต้องหนีไปพบเขาที่
เชียงใหม่ ท่านขุนจะกรุณาหาทางแก้ไขได้อย่างไรบ้างคะ?

ขุน เรื่องของคุณ ผมก็แทบแยะเหมือนกัน ข้างยี่ดยาวลัดขั้วข้อนเป็นประวัติการณ์ทีเดียว
เดี๋ยวก่อน - โหผมคิดสักหน่อย - ความรัก - มันเข้าแบบความรักชนิดไหนกันแน่
- เอ - หรือว่าจะเป็น - ~~โธ~~ - โรครจิตส์ - อ้า - ขอโทษ - ขอโทษ ผมไม่
ได้หมายความว่าถึงคุณหมอฟันดอก คือว่าคุณวัลลภแกอาจจะเป็นโรครักอย่างเป็นบ้า
เป็นหลัง - รักด้วยอารมณ์ที่รุนแรงที่สุด - รักอย่างคนบ้า สมมุติว่าคุณก็คงจะเนื่อง
มาจากนิสัยที่เอารวมเอาจึงของแกมาตั้งแต่ต้น ความรักอย่างจริงจังนี่ฝังใจมา
เกือบสิบปี อำนารของความกตัญญูของคุณเพื่อน ทำให้แกค้นความกระวนกระวายไป
ได้ระหว่างที่คุณกรีนยังมีชีวิตรอยู่ พอคุณกรีนตายลง ความรักของแกก็ขึ้นใหม่ ความ

รู้สึกที่ไม่มีความสุข ไม่ได้รับความยุติธรรมมาเป็นจำนวนปี ๆ ได้กลายเป็นกำลังดันให้อารมณ์
 ซึ่งมีกิรอนแรงเป็นพื้นเดิมอยู่แล้ว ทวีความรอนแรงยิ่งขึ้นจนสะกคกลั่นไว้ไม่
 ได้ อารมณ์ของเก่าและความรู้สึกใหม่ ๆ อาจทำให้เสียสติไปได้ ถ้าถูกขัด
 ขวางอย่างทันทีทันใด เราต้องชลอแกวัก่อน จะปฏิเสธอย่างหักห้ามพราด้วย
 เข้าไม่ได้ เอาอย่างนี้เถอะ คุณโทรเลขให้แกกลับมาก บอกว่ามีวิธีที่จะ
 ตกลงกันได้โดยไม่ให้เสียเกียรติ เพราะการไปแต่งกันที่เชียงใหม่ เป็นการ
 ทำลายเกียรติทั้งตัวคุณและตัวแกด้วย เมื่อแกกลับมาแล้ว คุณไปรดพาแกไปพบ
 ผมที่บ้าน - ครับ-ที่บ้านดีกว่า - คุณจะคัดลิสต์สักหน่อย ผมจะพูดกับแกเอง

ผู้บรรยาย.-

เวลาผ่านไป 4 วัน เป็นวันหนึ่ง ขุนลีลาศาสร์สุนทร ก็ต้องเผชิญหน้ากับวัลลภ

- ชายหนุ่มผู้มีแววตาที่แข็งแกร่งที่สุด

- ว. พรรณมอกว่า ท่านขุนมีวิธีที่จะให้เราตกลงกันได้
- ขุน นี่ คุณพรรณมิดาด้วยหรือเปล่า
- ว. เขาอยู่ข้างนอกครับ - ไม่ยอมเข้ามา
- ขุน ค่ะแล้ว ผมอยากจะพูดกับคุณเสียก่อน ขอโทษ คุณวัลลภเห็นจะอายุรวม 35 แล้ว
- ว. ครับ
- ขุน ผมได้ทราบว่า คุณได้ท่องเที่ยวไปเกือบทั่วโลก
- ว. ครับ ผมเคยอยู่อเมริกา เคยไปเที่ยวยุโรป อินเดีย พม่า จีน
- ขุน คุณเห็นชีวิตมากมายทีเดียว ผมทราบดีว่าคุณต้องเป็นคนมีใจกว้างขวาง รู้จัก
 ชีวิต รู้จักโลก รู้จักโชคร้ายโชคดี คุณคงเข้าใจชีวิตได้ดีที่สุด
- ว. ผมจะเข้าใจหรือไม่ ผมก็ไม่แน่ใจนัก แต่ผมรู้ว่าผมต้องการอะไร
- ขุน ผมก็รู้ ขอโทษนะ ผมเห็นใจคุณเหลือเกิน - เห็นใจจริง ๆ ถ้าผมเป็นคุณผมก็ต้อง
 คิดอย่างคุณ
- ว. โห้ ผมช่วยไม่ได้จริง ๆ ใครก็ช่วยไม่ได้ ถ้าลงเอยอย่างผม
- ขุน นั่นน่ะสิ ผมแก่ ๆ อย่างนี้ก็ยังอดเห็นใจคุณไม่ได้ คุณรักคุณพรรณมิดาเหลือเกิน
- ว. ยิ่งกว่าชีวิตของผม
- ขุน แล้วคุณพรรณมิดาก็รักคุณ

- ว. ผมเชื่อว่าพรตรักผมมาก
- ขุน (ถอนใจใหม่) น่าสงสาร ในโลกนี้ ไม่ควรมีอะไรมาแยกคุณกับคุณพรต
ออกจากกันเลย
- ว. นั่นนาสิ ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ มันไม่ยุติธรรมเลยครับถ้าเราจะต้อง
แยกจากกัน
- ขุน ครับ - ไม่ยุติธรรมเลย ผมมีวิธีจะทำให้คุณกับคุณพรตแยกจากกันไม่ได้จน
ตลอดชีวิต
- ว. เออ - ลองว่าไปสิครับ. แหม ผมกราบเท้าเลย
- ขุน มีวิธีเดียว - และแน่นอนที่สุด คุณจะเชื่อผมไหม?
- ว. เชื่อสิครับ - เชื้อ - บอกผมมาเถอะครับ ผมยอมทาสทุกอย่าง
- ขุน คุณแน่ใจนะว่าเชื่อผม
- ว. ครับ - แน่ - แน่ที่สุด
- ขุน อย่าแต่งงานกับคุณพรต
- ว. หือ นี่ท่านขุนพูดยังงี้
- ขุน ผมพูดความจริงที่ไม่มียะไรจะจริงยิ่งกว่านี้
- ว. นี่ ท่านขุนไม่ได้ทำประโยชน์อะไรให้ผมเลย
- ขุน ผมกำลังทำประโยชน์อย่างสูงสุดให้แก่คุณ ไม่มีวิธีไหนที่จะให้ประโยชน์แก่คุณได้
มากกว่าวิธีนี้
- ว. (เสียงกร้าว) ผมไม่เข้าใจ
- ขุน คุณวิปลาส ความเชื่ออย่างเดียวนั้น จะทำให้เราทำอะไร ได้สำเร็จ ถ้า
คุณต้องการความสำเร็จคุณต้องเชื่อผม ถ้าคุณไม่เชื่อ - เราก็ไม่มีประโยชน์อะไร
ที่จะมาพูดกัน
- ว. ผมไม่เข้าใจ จะให้ผมเชื่ออย่างไร ผมหาหรือว่าผมจะแต่งงานกับพรตได้
อย่างไร แต่ท่านขุนกลับบอกว่าไม่ให้ผมแต่ง แล้วจะให้ผมเข้าใจได้อย่างไร
- ขุน ผมถามว่าคุณไม่ต้องการจะแยกทางกับคุณพรตใช่ไหม ตอบผมเสียก่อน
- ว. ผมไม่ต้องการ
- ขุน การแต่งงานในรูปการนี้ - มีเหตุการณ์แวดล้อมอย่างนี้ - ไม่ได้ช่วยให้คุณอยู่
กับคุณพรตได้ตลอดอย่างที่คุณต้องการ ให้ผมถามคุณอีกข้อหนึ่ง คุณกับคุณพรต
ต้องการจะรักกันชั่วฟ้าดินสลายใช่ไหม?

ว.

ล.

ว.

ขุน

ครับ - ถูกแล้ว - เราต้องการเช่นนั้น

คือแล้ว จินตคุณต้องไม่แต่งงานกับคุณพรวดี

ผมก็ยังไม่ว่าใจนั้นเอง

การแต่งงานเป็นหลุมฝังศพของความรัก คุณเคยได้ยินภานิตินี้บ้างไหม? คุณอาจ
ไม่เชื่อ แต่คุณต้องเชื่อ การแต่งงานไม่ได้ทำให้ความรักมีความบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้น
ขึ้น ตรงกันข้ามกลับทำให้ความรักมันหมองลงไป การแต่งงานทำให้เกิดความเคย
ชิน ทำให้ต่างคนต่างเบื่อ ถึงจะไม่เบื่อกันจนชิน ชินจนชา ความรักของผิวเมีย
กับความรักของคู่รักมีความบริสุทธิ์ผุดผ่องต่างกันมากนัก ความรักของคู่รักสดชื่น
อิมเอิบ หวานสนิท ไม่มีรสอื่นใดเจือปนให้กร่อยหรือชืดจืด ส่วนความรักของ
ผิวเมียแม้จะไม่กลายเป็นความเบื่อ แต่ก็จางรสลงทุกที เพราะความเคยชิน
ประการหนึ่ง และเพราะปัญหาร้อยแปดที่เกิดจากการมีชีวิตร่วมกันซ้ำ ๆ ซาก ๆ
ตลอดเดือนตลอดปีอีกประการหนึ่ง นอกจากนี้ ความรักของผิวเมียจะถูกแบ่งออก
ไป ให้แก่ลูกเสียอีกไม่น้อย จริงอยู่ ลูกควรจะเป็นลูกโซ่ที่ผูกพันกับแม่ไว้ด้วยกัน
แต่มันเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบ มากกว่าความรักที่สดชื่นอย่างความรัก
ของคู่รัก หน้าที่กับความรับผิดชอบในครอบครัว จะทำให้ผิวเมียลืมความรักที่เคย
ทำให้ตื่นเต้นที่สุดในชีวิตเมื่อเริ่มรักกันใหม่ ๆ นี่เป็นความจริงที่ไม่มีใครในโลก
จะกล้าปฏิเสธได้ ความรักของคู่รักนั้นเปรียบเหมือนน้ำฝนในลำธารบนภูเขา
บริสุทธิ์ใสสะอาดหวานสนิท ส่วนความรักของผิวเมียนั้นเปรียบเหมือนน้ำในแม่น้ำ
ย่อมจะขุ่นคล้ำไม่ใสสะอาดเหมือนน้ำที่ต้นธาร ผมพูดเช่นนั้น ไม่ได้หมายความว่า
คนเราเมื่อแต่งงานกันแล้วก็เลิกรักกัน ความรักระหว่างผิวเมียไม่ใช่จะไม่มี
แต่จะให้ใสสะอาดสดชื่นบริสุทธิ์ผุดผ่องและตื่นเต้นเหมือนความรักของคู่รักนั้นไม่ได้
คุณกับคุณพรวดีมีความรักที่บริสุทธิ์ และมีค่าสูงสุด ไม่มีอะไรจะเทียบ
รักอย่างนี้จะยังยืนถาวรอยู่ชั่วฟ้าดินสลาย ผมอยากจะถามคุณว่า คุณต้องการ
ของคุณสดชื่น คั่นเค้นอยู่ อย่างนี้จนวันตาย หรือว่าคุณต้องการจะให้ความรักของ
คุณเจือจืดจางหมดความบริสุทธิ์ หมดความตื่นเต้น ไม่มีอะไรเหลือภายใน
เวลาไม่กี่ปี ?

ไว้มาก

(ว. นิ่ง ไม่ตอบ)

ขุน

คุณไม่ต้องตอบก็ได้ ให้ผมพูดอีกสักหน่อย แล้วคุณจะเห็นว่า เพื่อรักแท้ของคุณ คุณ
จะแต่งงานกับคุณพรวดีไม่ได้เลย เหตุการณ์ที่แวดล้อมอยู่เดี๋ยวนี้ จะทำให้คุณและ
คุณพรวดีมีอะไรสะอึกใจอยู่ตลอดเวลา เมื่ออยู่ด้วยกันนานเข้า ความเคยชินก็จะ
มีมากเข้า และความสะอึกใจนี้ก็จะทวีขึ้นตามส่วน คุณกับคุณพรวดีเป็นคนดี - เป็น
คนที่รักษาของมนุษยธรรม - วันหนึ่งคุณจะทนดูไม่ได้ - คุณพรวดีก็จะทนดูไม่ได้
- คุณจะทนดูน้ำตาของคุณมุลินทรกับของเด็กที่ไม่เคยทำความผิดได้อย่างไร
นี่จะเป็นเหตุอีกเหตุหนึ่งที่ทำให้รักแท้ของคุณอับเฉาเป็นชีวิตลงทุกวัน

คุณวัลลภ ขอให้คุณเชื่อมั่น และคุณต้องเชื่อมั่น ไม่มีทางอื่นเหลืออยู่อีก
แล้วนอกจากทางที่ผมบอกให้ คุณยังไม่พอใจอีกหรือ? คุณมีความรักของตัวเมีย
- ของครอบครัว - คือมุลินทรกับลูกของคุณ แล้วในเวลาเดียวกันคุณก็มีความรัก
ที่สละขึ้น ไม่มีวันเศร้า ไม่มีวันเหี่ยวแห้ง คุณมี~~กับ~~คุณพรวดีที่จะรักและประคับ
ประคองชีวิตจิตใจของคุณไปจนวันตาย ผมว่าไม่มีผู้ชายคนใดอีกแล้วในโลกนี้
ที่จะสุขยิ่งไปกว่าคุณ

ว.

ท่านขุนครับ ท่านขุนยกมือเขาออกไปจากอกผมแล้ว ผมไม่เคยสบายใจ เบาใจ
เหมือนอย่างนี้เลย ผมจะตอบแทนท่านขุนได้อย่างไรบ้าง?

ขุน

ความชื่นใจที่ผมได้รับจากการกลับใจของคุณ เป็นรางวัลสำหรับผมมากพออยู่แล้ว
ผมจะไปตามคุณพรวดีเข้ามาพบคุณ แล้วคุณเล่าให้แกฟังด้วยว่าผมมีความเห็นอย่างไร
ขุนลีลาศาสด์สุนทร ลูกขึ้นจากเก้าอี้เดินออกไปที่เฉลียงหน้ามุข ร้องเชิญพรวดีให้
เข้าไปในห้อง ส่วนตนเองโดดเดินลงไปที่ศาลาท่าน้ำ พรวดีก้าวเข้าไปในห้องรับ
แขก ซึ่งมีวัลลภยืนอยู่แต่ผู้เดียว เขาเดินเข้ามาหาแววตาอ่อนโยนเต็มไปด้วยความ
สงบ ความเยือกเย็น เขาจับมือพรวดีมาบีบไว้อย่างदनอมที่สุด คล้ายกับกลัวว่าจะ
หลุดเข้าไปเสีย

ว.

พรวดี ที่จะไม่แต่งงานกับเธอ ^{นี่} ~~นี่~~ตามใจเธอทุกอย่าง เราจะรักกันอยู่อย่างนี้
เราจะรักกันจนวันตาย

ผู้บรรยาย.-

ละครไขปัญหาเรื่อง "รักชั่วฟ้าดินสลาย" ที่บริษัทกุ่มท จำกัด จัดมาแสดงในค่ำ
วันนี้ ลต. กุรัมะโรหิต เป็นผู้ประพันธ์ขึ้นจากนิทานรักของ พ. มาลากร
เจิม เป้าเผือก แสดงเป็น ขุนลี้ลาภสตรสุนทร ลัดดา ลารดาณ
แสดงเป็น พรณี อมฤต ศักกฤตย์ แสดงเป็น ~~ตัว~~วัลลภ อุโฆษ จันทรเรือง
แสดงเป็น ~~ตัว~~กรีน หลวงประดิษฐ์ไพเราะกำกับดนตรีไทย ~~ก~~ ภากร สารานุกรมประพันธ์
บรรยาย บริษัทกุ่มท จำกัด จะนำละครไขปัญหามาแสดงทางวิทยุ ทุก ๆ วันจันทร์
ของเดือน เดือน ขอเชิญท่านผู้ฟังส่งปัญหาฉบับใจไปหาหรือได้เล่มมือที่บริษัทกุ่มท จำกัด ถนน
สีลม ปัญหาใดที่ได้รับเลือกมาทำเป็นบทละครออกทางวิทยุจะจ่ายรางวัลให้เจ้า
ของปัญหานั้นละ 100.- บาท ~~ที่~~ ปัญหาที่ดีที่สุดประจำปีจะมีรางวัลให้ 1000.-บาท
ส่วนปัญหาที่ไม่ได้รับเลือกมาออกทางวิทยุ จะได้ออกทางหนังสือพิมพ์ "อุษณาย"
ทุก ๆ วันเสาร์

- สวัสดิ์ -

.....